

Mednarodno
LETO OTROKA

LETO XXVIII.
DECEMBER
1979

MUSEUM

MISLI

(THOUGHTS)

INFORMATIVNI MESEČNIK
ZA VERSKO IN KULTURNO
ŽIVLJENJE SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

USTANOVLJEN LETA 1952

Izdajajo slovenski frančiškani

Naslov MISLI:
P.O. Box 197,
KEW, Victoria, 3101.

Urejuje in upravlja:
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 a'Beckett Street,
KEW, Victoria, 3101
— Tel. 861 7787

Rokopisov ne vračamo.
Dopisov brez podpisa uredništvo
ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00
se plačuje vnaprej
(izven Avstralije \$6.00,
letalsko s posebnim dogovorom)

Stava: Polyprint (Vic), Pty. Ltd.
1 Dods St., Brunswick, Vic. 3056

Task: Distinction Printing,
164 Victoria St., Brunswick, 3056

NAROČI IN BERI!

Poštšina v cenah knjig ni vključena!

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN
LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) Cena I. dela \$7.-,
II. dela \$8.50.

ANGLEŠKO-SLOVENSKI in SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR
v eni knjigi. Žepna izdaja. Cena \$7.-.

JADRO V VETRU (za II. razred), cena \$6.—; ZLATA LADJA (za
III r.), cena \$6.—; VRTILJAK (za IV. r.), cena \$6.50; ZEMLJA DO-
MAČA (za V. r), cena \$6.50. — Te čitanke, bogate po vsebini in barvnih
ilustracijah, uporabljajo slovenske osnovne šole v Trstu. Res vredna
pomoč za priljubitev in izpopolnitev znanja slovenskega jezika tudi
naši izseljenski mladini.

KUHARSKA UMETNOST AZIJE. Na 233 straneh, s številnimi ku-
harskimi recepti azijskih narodov in z več barvnimi slikami serviranja
azijskih jedil. Zbrala Marinka Pečjak, izdano v Sloveniji. Cena \$13.60.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga. — Odlično delo dr. Jakoba
Kolariča CM. in podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig
\$40.- (Posamezne knjige: prva \$7.-, druga \$9.-, tretja \$28.-).

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA
MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni.) — Cena vsem
trem delom \$10.-

TRENTKI MOLKA — Misli za vsak dan leta je napisal Franc
Sodja CM. Knjiga je izšla v Argentini, stane vezana \$4.—, nevezana
pa \$3.— in je vredna branja.

HOJA ZA KRISTUSOM (nesmrtni spisi Tomaža Kempčana v obliki
molitvenika). Cena \$5.— vezani knjigi.

MATI, DOMOVINA, BOG (Pesmi Ludvika Ceglarja) — Cena \$2.-.

POPOTNIKI (Najnovejši roman, ki je izšel v izseljenstvu, napisal
Aleksij Goriški). 456 strani. — Cena \$10.-.

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) —
cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? — (Vital Vider) — cena \$1.00.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI (Baraga in Marija) —
256 strani — Zbral dr. Filip Žakelj — Cena \$2.50.

BARAGA USLIŠUJE — 468 strani — Zbral in uredil dr. Filip Žakelj
— Cena \$2.50.

MOHORJEVE KNJIGE 1980 (iz Celovca in Gorice) bodo — upajmo — v kratkem med nami!

K SLIKI NA PLATNICAH:

Vsaka slika otroka nas v mesecu
decembru še posebej spominja na
Dete Jezusa in jaslice. Nedorčnost
sije iz oči, ročice segajo po večji, pri
kateri išče oporo in varnost . . . A
kmalu v življenju bo detece spoznalo,
da ni vsaka roka v pomoč in vsaka
beseda iskrena . . . Se bo razočaralo
tudi nad nami?

Nadaljujmo LETO OTROKA vse
naše življenje!

Pri MISLIH lahko naročite razne DOKUMENTARNE KNJIGE, ki
so izšle v svobodnem svetu po revoluciji in zgovorno služijo za razu-
mevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941-1945). Doma te prilike
nimajo niti študentje. Trenutno imamo na razpolago

V ROGU LEŽIMO POBITI (napisal Tomaž Kovač, priča
pokola tisočev v letu 1945) — cena dva dolarja.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o tehar-
skih dogodkih in letu 1945) — cena dva dolarja.

TABORIŠČNI ARHIV PRIČA — 1., 2., 3., in 4. zvezek (zbral dr.
Filip Žakelj). Vsaka knjiga po štiri dolarje.

REVOLUCIJA V HOTEDRŠICI (Siena Blažič) — Cena \$2.—

JANEZ PAVEL II.

je govoril . . .

NAVADNO je uvodnik decembrske številke božične vsebine. Tokrat smo napravili izjemo in na tem mestu objavljamo govor, s katerim je v našem jeziku pozdravil papež Janez Pavel II. slovenske romarje, ki so se 18. oktobra letos zgrnili okrog njega. Vsekakor zgodovinski dogodek: prvič v dvatisočletni zgodovini Cerkve je papež romarjem govoril v slovenščini; in nikoli poprej se ni zbralo v večnem mestu tako visoko število Slovencev — nad pet tisoč.

Tu je papežev govor v celoti:

Hvaljen Jezus!

Predragi bratje in sestre!

Z iskrenim veseljem in hvaležnostjo sprejemam vas Slovence, ki ste te dni prišli v Rim na narodno romanje z vašimi škofi na čelu. Vas vse očetovsko pozdravljam kot predstavnike plemenitega naroda, ki je vreden vsega spoštovanja in ljubezni.

Dobro vem, da ste Slovenci med prvimi slovanskimi narodi sprejeli krščansko vero pred več kot dvanajstimi stoletji. Za ta neprecenljivi dar pokristjanjenja, ki je postalo vir tako izrednih sadov, se z vami vedno zahvaljujem Bogu. Želim obenem izraziti priznanje in pohvalo vašemu narodu za nepretrgano zvestobo apostolskemu sedežu v Rimu, ki je ostala neokrnjena tekom stoletij kljub vsem preizkušnjam, ki ste jih morali prestati. Bodrim vas, da z neomajnim zaupanjem vztrajate na isti poti živega in neustrašnega evangelijskega pričevanja.

Moj pogled se obrača tudi na bodočnost vašega cerkvenega občestva. Zato postaja moja beseda goreč poziv, da vedno bolj poživate v vas dar svetega krsta. Posebno vam polagam na srce, da primerno skrbite za duhovniške poklice, tako da bo slovenska Cerkve imela vedno dovolj gorečih duhovnikov. Ne bom se spuščal v podrobnosti te vzvišene naloge. Zanj ste odgovorni pred vsem vi, dragi škofje in duhovniki. Zdi se mi vendar primerno poudariti temeljito vlogo družine, bodisi v krščanski vzgoji otrok, bodisi v velikodušni skrbi za rast duhovniških in redovniških poklicev.

Srčno spodbujam prav posebno vse duhovnike, da vztrajno z navdušenjem in apostolsko predanostjo služite Cerkvi in se posvečate pastoralnim dejavnostim, ki so vam lastne, v popolnem občestvu in vdanosti škofom, ki so v prvi vrsti odgovorni za cerkveno organizacijo in versko življenje v škofiji. Le tako bo zavzetost posameznikov gotovo obrodila dobre in bogate duhovne sadove.

Vem, da proslavljate letos četrtsloletni obstoj medškofijskega

L. 28 - DECEMBER 1979 - ŠT. 12

VSEBINA:

Janez Pavel II. je govoril . . .

(Ob romanju v oktobru)

— stran 337

Božični dnevi

— Karel Mauser — stran 339

V skrbi za našo mladino

Misli poslanice škofov — stran 340

Prvo Miklavževo "po novem"

— Ježev Jože — stran 342

Pristanek na otoku (črtica)

— Vinko Beličič — stran 343

"Zdomci" v Sloveniji

— S. S. — stran 345

Ob prazniku slovenske zastave

— Miša Lajovic — stran 346

P. Bazilij tipka . . . — stran 347

Izpod Triglava — stran 350

"Glejte, da vas kdo ne premoti!"

(Nevarni skrajneži) — stran 352

Sedanja slovenska kultura

— Iz "Kat. glasa" — stran 354

Vczniki (povest) — nadaljevanje

— F. Grivški — stran 355

Bežja luč v hlevu — stran 355

Naše nabirke — stran 357

Jutri (pesem)

— M. Jakopič — stran 358

Izpod sydneyjskih stolpov

— P. Valerijan — stran 359

Malo zgodovinskega ozadja

— stran 361

V vseh vetrov

— stran 362

Kotiček naših malih — stran 364

Križem avstralske Slovenije

— stran 365

... Po zgledu sv. bratov Cirila in Metoda je ostal slovenski narod stolec zvest Kristusu in Cerkvi. Jasnó nam pričuje o tem njegova često razburkana zgodovina: in to večkrat sredi preizkušenj in sredi silnih težav, ko je narod moral trpeti zaradi svoje zvestobe Kristusu v Cerkvi, v njenem univerzalnem občestvu. Vaša pastirska služba, ki jo je dal Kristus Cerkvi v osebi apostola Petra, je znamenje in središče te edinosti in tega občestva, ki je duhovno in vidno obenem.

... obhajamo tudi tisočletnico **Brizižinskih spomenikov**, ki so najstarejši pisani dokument ne le slovenskega, temveč tudi slovanskega pismenstva. Po vsebini so vseskozi religiozne-ga značaja, so zapiski molitev, spomenik vere in kulture obenem.

To vero naših dedov želimo poglobiti in utrditi, ko obiskujemo grobove sv. apostolov Petra in Pavla ter rimskih mučencev.

Molite za nas, sveti oče, da bo naša krajevna Cerkev vsesplošnemu občestvu zares znamenje in sredstvo odrešenja, to je zakrament odrešenja za vse ljudi; da bo zares Kristusova Cerkev, ki je (...) vsa v službi človeka po Kristusu.

(Nekaj odlomkov iz pozdravnih besed nadškofa dr. J. Pogachnika papežu ob sprejemu romarjev)

tednika "Družina". Srčno želim, da bi to glasilo tudi v bodočnosti svobodno vršilo svoje predragoceno vzgojno in informativno versko poslanstvo. Slovenski katoličani bodo tako imeli ustrezno sredstvo, da se vedno bolj zavestno vključijo v življenje vesoljne Cerkve. Veseli me, da pri tem uspešno sodeluje s svojimi oddajami vatičanski radio.

Vam vsem najpriskrnejše želim za Cerkev v Sloveniji in za ves slovenski narod vedno večjega napredka, s pomočjo vsemogočnega Boga in našega Gospoda Jezusa Kristusa ter pod materinskim varstvom božje Matere Kraljice Slovencev, tako na človeški kot na krščanski ravni, v blagor tudi celotne družbe, v katero ste vključeni.

Vsak dan naj vas spremlja moj posebni apostolski blagoslov, ki ga iz srca podeljujem vam in vsem, ki so vam dragi.

Toliko lepih misli, ki so vsekakor namenjene tudi nam Slovincem po svetu. In tudi mi smo bili deležni njegovega očetovskega blagoslova, ki naj nas spremlja v bližajoče se praznike in novo leto. Pomaga naj nam, da bomo boljši kristjani in res dobri člani "plemenitega naroda, ki je vreden vsega spoštovanja in ljubezni"!

Urednik

Dve sliki slovenskega romanja:

Pozdrav Slovenke s šopkom rdečih nageljnov.

Gozd rok in veseli obrazi, ko se je papež pomikal po dvorani med pettisočglavo slovensko množico.

VSEM SODELAVCEM,
NAROČNIKOM in BRAVCEM
želita
VESELJA in BOŽJEGA MIRU V BOŽIČNIH
PRAZNIKIH TER SREČE IN BLAGOSLOVA V
NOVEM LETU

UREDNIŠTVO in UPRAVA

Božični dnevi

SPET so tu božični dnevi in le še nekaj dni nas loči od začetka novega leta. Skrbi in križi, ki smo jih nosili skozi leto, so še vedno tu. Kopica želja zase in za druge, ki se še niso izpolnile, prav tako. Prazniki, naj bodo še tako lepi in mehki, nam skrbi in križev ne morejo odvzeti, lahko pa nam jih posvete. Ne morejo nam izpolniti vseh želja, lahko pa nam visoko dvignejo upanje, v katerem človekovo življenje znova in znova dobiva pogum in voljo.

Tudi prvi božič ni bil brez skrbi in križev. Marija in Jožef sta ga pričakala v mrzli ovčji staji. V jasli, kamor so pastirji pokladali klajo za ovce, sta morala položiti Otroka, ker nista našla prenočišča med ljudmi. Nikogar ni bilo, ki bi postregel porodnici, nikogar, ki bi se razveselil rojstva ljubke-

ga Otroka. Ni bilo sosed, da bi prišle v vas, predaleč je bilo do Nazareta. Bila sta tujca v Betlehemu, dvakrat tujca v pozni nočni uri.

Pastirji, ki so ob ognjih sedeč bedeli nad drobnico, so v svoji samoti in preprostosti sodoživeli prvi božič. Angel jim je oznanil novico in kraj božjega rojstva. Pustili so ognje in ovce in se šli poklonit Otroku, Mariji in Jožefu. In daleč tam na vzhodu so se dvignili Kralji, ki so videli zvezdo. Iz pisem so vedeli, da se je čas dopolnil in so šli na pot, da se srečajo z Bogom.

Božični dnevi so srečanje z Bogom, ki je postal ob času človek, da nam je bliže. Tisti, ki so visoko letali, ki so se povzdigovali nad druge, so videli v Njem samo človeka. Preprosti, samotni, toda ravnini v iskrenosti in pričakovanju, so videli v

Njem tudi Boga. Zavoljo tega so bili prvi poklicani, da so smeli videti obraz Novorojenca.

Niso zginili njih križi in skrbi, še so imeli mnoge želje v svojem srcu — toda bili so srečni.

Naj bi bilo tako tudi z nami za te božične dni! Ob vseh skrbih in križih — srečni.

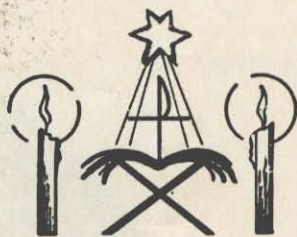
Nesli bomo skrbi in križe tudi v novo leto, z nami bo šla tudi procesija želja. Toda vse to bo

presijano z velikim upanjem, ki sije iz skromne ovčje staje, iz jaslí, kjer počiva Bog-človek.

Vsaka skrb in vsak križ se upokoji v Bogu, če verujemo. In vsaka želja se izpolni v Bogu, če upamo.

Naj bosta vera in upanje vodnika nas vseh v božičnih dneh in naj vodita vse nas tudi skozi dneve v novem letu!

KAREL MAUSER

V SKRBI ZA NAŠO MLADINO

Slovenski škofje so skupno z ostalimi jugoslovanskimi škofi ob MEDNARODNEM LETU OTROKA in z začetkom novega šolskega leta naslovili na krščanske starše posebno poslanico o verski vzgoji otrok. V njej so lepe misli tudi za rojake v zamejstvu kakor v zdomstvu, in jih tu podajamo. Delno se poslužujemo članka, ki je izšel v goriškem "Kato-liškem glasu".

V POSLANICI škofje ugotavljajo, da se našim otrokom še nikoli ni tako dobro godilo kakor danes. Očetje in matere želijo, da bi njihovi otroci imeli čim več čudovljenja, ki je pred njimi. Gotovo pa vsi starši tudi želijo, da bi bili njihovi otroci čim boljši in čim popolnejši ljudje. To drugo, da namreč postanejo ljudje, je neprimerno važnejše od gmotnega položaja v življenju.

Najprej je potrebna zavest, da človek — kot božja stvar — nosi v sebi neodtujljivo usmerjenost k Bogu. Človek je namreč zasnovan po božjem načrtu in tega načrta iz sebe ne more vreči, tudi če bi to želel. Bog je temelj in središče človeka. Ko se ta človekova osrednja os razmaja ali pade iz svojega naravnega ležaja, se zamaja celoten človek, z njim nekaj ni v redu. To potem vnaša v človeka nered, ki se na zunaj kaže kot razočaranje, praznina, tesnoba, nesmisel . . .

Krščanska vera ni samo neki dodatek, brez katerega je slučajno tudi mogoče iti. Naša krščanska vera ni "opij", s katerim sami sebe zazibamo v sanje; prav tako ni okrnitev naše človečnosti ali odtujevanje. Nasprotno: **krščanska vera sega v samo bistvo človeka.** Zato bo vedno pomanjkljiv vsak humanizem, ki ne upošteva tudi človekove religiozne (verske) razsežnosti, ki se mora prav tako razvijati, če želimo doseči skladen in uravno-

vešen razvoj osebnosti. Zato pa ne smemo pozabiti na versko vzgojo otrok ali jo prepustiti enostavno naključju.

Namen pouka pri verouku je prav ta: čim popolnejše počlovečenje mladega človeka. Pri verouku bo zvedel, kakšen smisel ima njegovo življenje. Kateheza ni samo posredovanje verskih resnic (informacij o veri) kot mislijo nekateri starši, temveč predpostavlja tudi skupno hojo pri verski vzgoji: tako otrok, tako skupaj z njimi tudi staršev, katehetov ali katehistinj in celotne farne skupnosti. Kateheza vodi k bogoslužju, ki je vrhunec, h kateremu teži delovanje Cerkve; hkrati pa je bogoslužje tudi vir, iz katerega izhaja vsa njena moč.

Škofje prosijo duhovnike, redovnice, katehete in katehistinje, naj redne ure verouka obogatijo z zdravim naukom. Še posebno pa opozarjajo krščanske starše, da ni nikakor dovolj krščansko vzgojo prepustiti samo veroučitelju. Starši se morajo zavedati, **da so prav oni sami prvi vzgojitelji svojih otrok v vsakem oziru**, tudi na verskem področju. Staršev in njihove starševske ljubezni, ki je glavni dejavnik vzgoje, nihče drug ne more zamenjati ali nadomestiti.

To narekuje, pravijo škofje, da se mora pri verski vzgoji otrok vzpostaviti živa vez med duhovnikom in krščanskimi starši. Zaman bo duhovnik pri verouku

otrokom razlagal verske in moralne resnice, če se vse to v domači družini morda omalovažuje ali podira. Če ni družinske molitve, če ne praznujemo nedelje, je zastoj otrokom pri verouku razlagati, da je treba redno moliti in ob nedeljah hoditi k maši.

Škofje takole zaključujejo svoje pismo: "Dobri Bog naj vse vaše skrbi in težave, tesnobo in zaskrbljenost, strah in žrtve, ki jih imate kot starši, po svoji obljubi in z močjo svoje vesti, spremeni v veselje. Molimo za to in ne omagajmo, kajti Bog more po moči, katera deluje v nas, storiti neizmerno več kot vse, kar mi prosimo ali umejemo."

K tem vzpodbudnim besedam bi lahko dodali, da se krščanska vzgoja otrok dopolnjuje izven družine in cerkve ter šole v **primernih mladinskih skupnostih**. Mladina se želi družiti, saj to je v njeni naravi. Če bi jo pri tem cvirali, bi ravnali proti naravi. Vprašanje je le, kakšno družbo ji bomo pomagali ustvariti. Takšno, ki

sloni na verskih načelih, ali pa takšno, ki se je iztrgala iz verskih izročil in stoji na goli človečnosti. Takšno, ki bo znala pravilno vrednotiti in dajala prednost dolžnostim do Boga (n. pr. obisk nedeljske maše), ali takšno, ki ji bo več veljala družabnost in športna aktivnost. (Zgled in resne zahteve staršev-članov bi lahko pomagale marsikateremu odboru naših društev, da bi lažje uveljavili nedeljske dopoldneve proste aktivnosti ter bi bila tako članskim družinam dana prilika za obisk cerkve.) Takšno, ki jo bo učila lepega vedenja, zmernosti in smisla za žrtve, ali pa takšno, kjer je razpuščenost, pa dovolj prilike za pitje in izživiljanje vsake vrste. Ker živimo v svobodni in pluralistični družbi, so tudi te izbire velika odgovornost za starše in mladino samo. In ker smo v zdomstvu, velikokrat zavisimo od pravilne izbire ne le verski razvoj otroka, ampak tudi njegova bodoča narodna zavednost.

Starši, ki želijo resnično dobro sebi in otrokom, vedo, kaj jim je storiti.

V adventnem času najdejo družine več časa za skupne pogovore, za skupno obhajanje družinskih praznikov. Toplota domačega in družinskega okolja najbolje vpliva na uravnotežen duševni razvoj otrok. Starši razmišljajo, kaj vse bi podarili svojim otrokom za božič. Najbolje, če jim podarijo več časa. — Kdor ljubi, ima čas za ljubljenega.

BLIŽA se Miklavžev večer, ki mi vsako leto pričara sto lepih mladostnih spominov. Spomni pa me tudi na tisto prvo Miklavževo po končani vojni v Mariboru. Bil sem mu priča in ga ne bom nikoli pozabil. Želite brati o njem? Takole je bilo:

Po štirih letih okupacije Maribora s strani Nemcev — in seveda ukinitve vseh slovenskih prireditvev — so mariborske mamice z velikim veseljem sprejele objavo v dnevnem časopisju, da bo v nedeljo devetega decembra 1945 za naše malčke MIKLAVŽEVO. Priredilo ga bo mestno gledališče, pričetek predstave je bil napovedan za tretjo popoldansko uro, darila za otroke pa naj bi starši oddali upravi gledališča do dveh.

PRVO MIKLAVŽEVANJE "PO NOVEM"

Kakšno veselje je prevzelo mariborske družine: gledališka dvorana je bila nabito polna že dosti pred napovedano uro. Preko tri sto otrok je ob svojih mamicah nestrpno čakalo Miklavža, tega dobrega svetnika, ki pridnim prinaša darove. Toda minula je tretja ura, spored pa se še ni pričel. Namesto njega je napovedovalec z odra izpred zavese naznanil, da je predstava iz tehničnih razlogov preložena za uro in pol: začetek naj bi bil torej šele ob pol petih.

Niso nam dali dovolj časa, da bi se odpravili domov in se kasneje vrnili — treba je bilo samo čakati in se vaditi v potrpežljivosti. Mamice so najbrž dopovedovale malčkom, da se je sveti Miklavž zakasnil, saj pot iz nebes do zemlje je dolga . . . Toda pričakovanje otrok je bilo preveliko, da bi ga moglo zaježiti nekaj besed: nemir in hrušč v dvorani sta bila neznosna in sta se kar stopnjevala. Nestrpni otroci so hoteli čim prej srečati svetega Miklavža . . .

No, ob pol petih so res dvignili zaveso. A kar je razkrila, je bilo vse drugo kot predvojno Miklavževanje. Na odru je bila zimska gozdna scena, njeno središče pa do takrat Mariborčanom neznan — "Dedek Mraz" v spremstvu dveh belih medvedov. In da je bila zadeva takoj tudi politično pobarvana, sta v ozadju preko odra dva partizana vlekla na verigi domobranca, grozila svojemu ujetniku s puško, mu glasno očitala vse mogoče zločine ter ga obkladala z nelepimi imeni . . .

Res: MIKLAVŽEVO na vsej svoji "dostojni kulturni višini"!

Dvorana je ghemela: zbrano občinstvo je pokrila mučna tišina. Niti odrasli niti malčki sprva niso mogli do besede, tako so jih prevzeli občutki presenečenja in razočaranja. Zlasti otroci niso mogli skriti, da so ogo-ljufani za nekaj čarobnega: nič tistega ni bilo na odru, kar so jim še pred kratkim časom slikale mamice. Ne lepega Miklavža, nebes, tropa ljubkih angelčkov, ki naj bi mu pomagali pri razdeljevanju darov . . . Kmalu so začeli glasno izražati nezadovoljstvo. "Kje je Miklavž? . . . Mi hočemo Miklavža! . . ." je šlo po dvo-

Dobrotljivosti svetega Miklavža
(bil je v 4. stol. škof v Mali Aziji)
se spominjamo z darovi otrokom

rani. Spet druge je bolj prevzela skupina v ozadju kot pa "Dedek Mraz". "Ali sta ona dva s puško in verigo parklja?" so v strahu spraševali svoje mamice . . .

Nekaj jih je slabe volje odšlo iz dvorane, drugi so že iz radovednosti ostali. Po kratkem nagovoru "Dedka Mraza" so pričeli klicati otroke na oder po darove. Seveda niso bili vprašani, če znajo napraviti križek ali kaj že znajo moliti. Dobro se spominjam, da so se vprašanja otrokom glasila: "Ali veš ime predsednika naše države? . . . Ali veš, kdo so naši osvoboditelji? . . . Ali veš, kdo so naši izdajalci? . . ." In podobno.

Drugi dan mi je pripovedoval prijatelj, ki je bil član gledališke uprave, kakšne težave so imeli s pripravo Miklavževanja. Gledališče je res imelo v načrtu predstavo kot jo je bil za Miklavževo vajen Maribor izpred vojne in bi bila vredna stoletne narodne tradicije. Toda zmagali so oni, ki so imeli oblast v rokah. Uprava gledališča se je vse do zadnjega trenutka borila za tradicionalno prireditev in ravno zaradi tega se je začetek zavlekel za celo uro in pol. Oblastniki pa so zahtevali, da mora nastopiti "Dedek Mraz" in ne škof Miklavž, ali pa prireditve sploh ne bo . . .

Tako je bila — kakor drugod po dragi rodni grudi — tudi v štajerski prestolnici devetega decembra leta 1945 ukinjena stoletna slovenska družinska tradicija, ki je prinesla vedno toliko veselja vsem: mladini z obdarovanjem, starim pa ob spominu na lastno mladost; onim, ki so redno hodili v cerkev, pa tudi onim, ki niso. Končno je za vse prav v verskih običajih toliko lepega, spodbudnega in plemenitega ter vrednega ohraniti. . . .

JEŽEV JOŽE

PRISTANEK NA OTOKU

Za Misli napisal

VINKO BELIČIČ

KADAR sveti večer pade na nedeljo, se ljudje znajdejo pred tremi zaporednimi prazniki. Sveti Štefan resda ni več zapovedan, a Štefanje zlepa ne bo nehalo biti drugi božični dan, saj češčenje prvega krščanskega mučenca zvesto prehaja iz roda v rod. Gospodinj se polasti prava panika od skrbi, da bi hišo založile za tri dni. In za kake dni! Za take, ko vsi hočejo, da je na mizi kar največ in kar najboljšega.

Pirih je ženi pomogel že prejšnji dan pospraviti in počistiti stanovanje. Fanta sta imela pač svoje prazniške načrte in svoja pota. Pomoči od njiju ni bilo pričakovati, poznala sta samo zahteve. "Kje so moje zelene hlače, mama?" "Si ti kam dela mojo majico?" (Izkazalo se bo, da jo je pozabil pri telovadbi.) "Mama, zakaj nisi oprala rumene jopice?" "Daj mi brisačo, mama, se bom kopal!" "Kdaj bo kosilo, mama? Ura je ena, in o poldveh moram preč!"

"Oh, pojdiva že kam! Kaj ne vidita, da imam samo dve roki?" Zavzdihnila je. "Zakaj mi ni dal Bog vsaj eno hčerko!"

"Slišim, da tudi današnja dekleta niso več, kot so bila nekdaj," jo je skušal pomiriti mož.

Iz nabitih mrež je jemal prinesena živila in jih deval na mizo, spravljal v hladilnik, odnašal v klet. Od samega premagovanja ni spregovoril besede. Kajti iz ene sobe je radio posredoval Avsenikovo tisočkrat zguljeno polko z ženskim in moškim glasom, po drugi je kar naprej korakal kitarist in si brenkal, kot bi bil sam na svetu. Pirih je očistil tri pare čevljev, pomil predsobo, olupil krompir, otrebil solato in odnesel sprazni smetnjak.

Komaj so molče pokosili, je starejšega vrglo pokonci. Za težko premagovano napetost je bila dovolj iskra, da se je spet razvnelo prerekanje.

"Imaš sto dinarjev, mama? Moram v Jugo." — "Kaj mi jih nisi sto že dolžan? Prosi očeta!" — "Jaz ne kupujem dinarjev," je suho odvrnil Pirih. — "Eden jih nima, drugi jih ne da," je bušilo iz fanta. "Pri nas je blaznica!"

Končno so v predsobi potihnile odsekane besede med materjo dajalko in sinom jemalcem — sko-

kom poc stopnicah in tresku hišnih vrat je sledil molk.

"In to naj bo božična vigilijska, moj Bog! A ne smeš se razburjati, Pirih, ne smeš se jeziti. Jezus se je rodil na naš svet, da bi nas naučil potrpljenja z bližnjimi," je poudaril spovednik. Mar ni res tako? Za sad naše civilizacije — za elektriko in avto — so se trudili celi rodovi. In kje je zdaj tišina? Kje je čisti zrak? Pa mir in zadovoljstvo?"

Prišla je pošta: nekaj razglednic, dve pismi, časopis. Pirih ni še nikomur pisal, zaskrbelo ga je vest, vznemirila ga je dolžnost odgovarjanja. A kdaj pride spočita ura, srečna ura nemotenosti in zbranosti? Pač po praznikih, nemara šele po Novem letu, tja do treh kraljev enkrat, če ne še kasneje, ko se bodo dnevi končno otresli megle in mrača — vsaj za kratek predih — in se bo morje globoko pod strmim bregom spet zamodril v nedogled.

Mračilo se je že, ko se je Pirihova žena zadnjič vrnila otovorjena iz trgovine. Usedla se je in se odihovala: zdaj je bilo vse doma, te tri božične dneve družina ne bo lačna, in še voščit pride lahko kdo.

"Koliko bi človek več naredil, ko ga ne bi zmeraj kaj priganjalo!" je rekla. V tolažbo ji je mož lupil jabolko: tri režnje zanjo, enega zase. Gledala sta se sočutno — in vendar vesela, da sta končno sama in da muzika molči.

Tišina pa je bila kratka. Že sta se vrnila fanta in zadihana opomnila mater na večerjo. Eden je spet iskal paradiž v glasbenih umotvorih kasnega dvajsetega stoletja, drugi je šumel z vodo v kopalnici in klical po belih nogavicah.

Okrog devetih zvečer se je naposled vse umirilo.

"Upam, da se vidimo pri polnočnici," je Pirih pol z nasmehom pol s prošnjo pogledal starejšega, ki je odišavljen in sam sebi všeč stal sredi sobe, pripravljen na odhod. "Vsaj danes se ne boš bal, da bi se cerkveni strop podrl nate." Fant se je pogrljivo ozrl na očeta, a bil je toliko močan, da ni nič odgovoril.

Žena je prinesla na mizo veliko škatlo . . . za najlepši del večera, za svojo najmilejšo in najtišjo uro. Pirihi je vedel, da je pri postavljanju jasic najrajši sama. Postala bo spet deklica. V kotu za mizo bo počasi ustvarila Betlehem in okolico, kot se ju spominja iz svojega detinstva . . . in še bolj iz detinstva svojih otrok — o kako naglo je minilo!

Tudi sam si je zaželel tihote in zbranosti. Vedel je, kje bo našel oboje. Pod mrzlim temnim nebom ga je vso pot do tja, do cerkve, spremljal spomin, kako je davno nekoč takle čas hodil po snegu, v mesečini, med pritrkavanjem od vseh podružnic, z molitvenikom na pet trakov . . .

Kdor je že prišel v cerkev, tiho in negibno sedi sam zase. Kaj premišlja? S kom se v duhu pogovarja? Prazne rjave klopi se motno svetijo od žarnic in sveč. Spovednica z rdečo lučko kaže, da se nekdo spoveduje. Velike jaslce že čakajo nemih občudovalcev in široko odprtih blaženih otroških oči. Tako je, kadar se ustavi čas in srce spet mirno utriplje.

Pirih sedi v svoji klopi in se blagruje. "Tukaj sem ko na varnem otoku! Vsenaokrog buči morje in se užigajo strele, med temi zidovi pa po odbitju enajste svetovečerne ure tak molk!" Vse skrbi in bridkosti so ga zapustile, kri po žilah mu teče topla in sproščena, da miži in se smehlja. Potem pa se mu zbudi misel in gre ko plamenček od znanca do znanca.

Kje so? Katero želo jih vznemirja? Kakšni boji razgrevajo? Kakšna naglica jih preganja? Se res ne morejo iztrgati zobem časa in slastem sveta? Si ne bi tudi oni lahko privoščili vsako leto vsaj eno uro nebes na zemlji?

"O Bog, reši me teže vsakdanjosti... truden sem že od dolge hoje... naj se okopljem v svetlobi Tvoje bližine, moj Dobri, moj Zvesti, moj Potrpežljivi! Pomagaj mi hoditi dalje... da mi bo duša ko grlica, ki srečna gruli v zeleni majske svetlobi!"

Vedno pogosteje se za Pirihi odpirajo in zapirajo cerkvena vrata. Iz zakristije pride visoki belolasi župnik. Poklekne pred oltarjem in gre po sredi svetle ladje, na levo in desno daje roko in vsakomur s toplim pogledom šepetaje vošči srečen božič. Potem v spovednici zamenja kaplana, ki ga čakajo orgle na koru, kjer se že zbirajo pevci in pevke.

Grlica! se razneži Pirihi. V gošči za hišo so odcvetale zadnje vetrnice; dren, leska, glog in gaber so se razkošili v novem zelenju in skrili gnezda — iz tistih pregretih zelenih senc pa je v tihoti, ko so molčale vse druge ptice, odmevala krotka in ponižna pesem grlice: grútutú... grútutú... grútutú. Kdaj je bilo to? Kje je bilo to? Čemu se mi vrača v spomin? Mar se dolga krožnica mojega življenja že tako približuje začetku, da bo krog skôraj sklenjen — "Zdaj vem vse" — in bom splaval v večnosti?

Kdaj je utihnilo pritrkavanje? Kdaj se je v cerkvi nabralo toliko ljudi? Kdaj je župnik odšel iz spovednice? Kdaj se je užgalo toliko novih luči? Pirihi se prebujajo iz nekega časa in gleda okoli sebe. Vidi ženinega in druge znane obraze resno uprte predse: vse pričakuje, da zabrni prvi udarec polnočne ure. V cerkev prihrumi skupina mladih in se umirja pod mračnim korom.

V nenavadno, s pričakovanjem nabito tišino doneče spregovori čas: Bomm! Ta hip se je končal en dan in se začel naslednji. Konec stare zgodovinske dobe in začetek nove... Ko se vrstijo udarci polnočne ure, zasijeta še zadnja lustra, zvonček pri vratih iz zakristije veselo zacinglja, kaplan na koru s prsti obeh dlani priključuje iz orgel svetonočni akord, pred oltarjem že stoji župnik v zlatem plašču. Trenutek je tako zmagoslaven, da se Pirihi mora malo ozreti naokrog. In ko v množici za sabo opazi tudi svojega starejšega, od ginjenosti skloni glavo, se nasmehne — in duša se mu potopi v sijaj polnočnega bogoslužja.

**ŽELJE ANGELSKEGA SPEVA NAD BETLEHEMOM NAJ SE URESNIČIJO V NAS VSEH!
TO VAM VSEM ŽELE ZA BOŽIČ VAŠI DUŠNI PASTIRJI, VAŠE SESTRE
IN POSINOVLJENI MISIJONARJI!**

“ZDOMCI” v Sloveniji

S.S.

ZNANO je, da je v Sloveniji precejšnje število priseljenih delavcev, nameščenecv in tudi izobražencev raznih poklicev skoro iz vseh ostalih republik Jugoslavije. Računajo, da jih je okrog 150.000. Če k temu številu prištejemo družinske člane, učence in univerzitetne študente ter ostale, se število priseljenih iz drugih republik več kot podvoji. Saj jih je v nekaterih industrijskih središčih kar na desetisoče, kot na primer na Jesenicah, v Kranju, Celju, Velenju, Kopru in drugod.

Vse te priseljence v zadnjem času imenujejo “zdomce” v Sloveniji. Nekateri so sicer mnenja, da taka označba ni primerna, češ da so vsi iz Jugoslavije in da tudi Slovencev, ki živijo v drugih republikah, nikjer ne imenujejo “zdomci”. Ni naš namen spuščati se v to razpravljanje, ker je jasno, da je vsak Srb “doma” le v Srbiji, Hrvat na Hrvaškem in Slovenec v Sloveniji. Vsi pa so jugoslovanski državljani, dasi bi bilo bolj naravno, da je vsak najprej državljan svoje republike in z državljanstvom v katerikoli republiki šele pridobi tudi skupno državljanstvo Jugoslavije.

Nas pri tem razmišljanju zanima predvsem vprašanje slovenskega jezika pri tolikšnem številu “zdomcev” v Sloveniji. Ni namreč redkost, da se Slovenci iz zamejstva ali iz ZDA, Kanade, Južne Amerike in drugod, ki pridejo v Slovenijo na obisk, ne morejo v uradu, trgovini, gostilni itd. sporazumeti v slovenščini. Celo po daljšem bivanju v Sloveniji natakariji, prodajalci in podobni poklici (po poročilih celo že zdravniki — op. ur.) ne kažejo volje, da bi se priučili slovenščine.

Opozorimo le še na to, da bi tako pred drugo svetovno vojno kakor tudi danes težko našli primer, ko bi Slovenec, ki je zaposlen v Srbiji ali na Hrvaškem, ne znal teh jezikov. Ni verjetno, da bi brez znanja jezika mogel ostati na svojem mestu. Gotovo pa je, da ne bi mogel računati na kakršno koli kvalificirano mesto, ali da bi občeval s “strankami” ali “klienti” slovensko.

Dvojezičnost je dandanes nujnost za vsakega, ki gre iz območja materinega jezika kamor koli in hoče tam služiti svoj kruh, bodisi začasno ali stalno. Tako je tudi z nami, ki smo izbrali svobodo. Znanje jezika dežele v katero smo prišli, kmalu postane nekakšna vstopnica za zaposlitev, gotovo pa za boljši položaj in napredovanje. Če je znanje jezika združeno s strokovnim znanjem, so odprta skoraj vsa pota tako v materialnem pogledu kot v socialnem položaju. Pri tem pa nas seveda nihče ne ovira, da ohranjamo materin jezik, organiziramo in vzdržujemo šole, ohranjamo slovensko kulturo, slovenski tisk, itd. . . .

Tudi v Sloveniji je možno rešiti najrazličnejše probleme “zdomcev” iz drugih republik z nujnostjo dvojezičnosti. Znanje slovenščine v doglednem času po zaposlitvi bi moralo postati samo po sebi razumljivo.

Brezpogojno bi moralo biti znanje slovenskega jezika obvezno za vsakega “zdomca”, ki ima neposredno opraviti z občinstvom v kakršnikoli zaposlitvi.

Tako stališče ne bi smelo dati povoda nekemu V. Ruplu, ki bi morda zopet pisal v beograjskem Ninu, da se Slovenci v Sloveniji obnašajo, kakor da bi bila Ljubljana center sveta, meja pa na Kolpi.

Za ohranjanje materinega jezika “zdomca” mora seveda priti pobuda od njega samega, kakor tudi želja po šoli, da bi se njegovi otroci mogli učiti tudi materinega jezika. Zdomec mora tudi sam pokazati voljo in pripravljenost kaj žrtvovati zato in šele potem mu je nuditi uradno pomoč. To bi morali doma upoštevati tisti, ki govorijo in pišejo o zapostavljanju zdomcev in njihovih otrok.

Tak naj bi bil izhod za sedanost.

Prej ali slej pa bo treba zaradi slovenskih narodnih interesov načeti v jedru vprašanje, zakaj je toliko Slovencev v zdomstvu širom Evrope in v svetu, v Sloveniji pa tako visok odstotek vseljencev iz drugih republik. Že vemo, da se komunisti tega vprašanja ne bodo zlepa lotili, ker jim ne gre v račun. Koristi naroda in ohranjanje jezika so daleč pod vrednotenjem interesov komunistične partije. Saj celo slovenski komunistični veljaki govorijo Slovincem v Sloveniji — v srbohrvaščini, kot se je to zgodilo letos prvega maja na proslavi v Bohinjski Bistrici . . .

OB PRAZNIKU SLOVENSKE ZASTAVE

V domu "Triglav" Slovensko-avstralskega društva Canberra v naši prestolnici so priredili dne 27. oktobra letos lepo uspelo proslavo našega narodnega praznika slovenske zastave in spomina osvoboditve 29. oktobra 1918. Tu so besede, ki jih je ob tej priliki s posebnim poudarkom o slovenskem jeziku povedal naš rojak senator MIŠA LAJOVIC. Bil je med odličnimi gosti večera in je uradno zastopal tudi avstralskega ministrskega predsednika Malcolm Fraserja.

DANAŠNJE praznovanje slovenske zastave je obletnica kratkega, vendar zgodovinsko tako pomembnega dogodka: **Slovenija je izbrala samostojnost in je v popolni svobodi odločila lastno bodočnost.**

V svojem govoru v avstralskem parlamentu dne 25. oktobra lanskega leta sem poleg zgodovinskih dejstev Slovencev in slovenskega naroda dejal tudi tole:

"Mi avstralski državljani slovenskega rodu bi radi priznanje dejstva, da Slovenija obstaja, da smo etnično nič drugega kot Slovenci, in da nočemo biti potopljeni, prezrti ali pozabljeni morda samo zato, ker neki novinar zavrže slovenski narod z naslovom dveh besed."

Danes, ko je mogoče še nujnejše kot je bilo to lanskega leta, pa bi rad potrdil sledeče:

Slovenci smo skozi stoletja uspešno branili svoj narod pred vpadi tujcev, uspešno smo branili svoj jezik ter tako obdržali svoj obstoj.

Žalostno dejstvo pa je, da se po takozvani osvoboditvi leta 1945 slovenstvo in slovenščina v današnji socialistični republiki Sloveniji nahajata v kritičnem položaju.

Te besede niso nikakšna politična propaganda, ampak resnica, potrjena tudi v domačih virih. V knjigi, izdani v Mariboru leta 1978, njen pisec Javoršek prizna sledeče:

"(. . .) Do predkratkim se je slovenščina zmagovito upirala slehernemu izpodirivanju domačih besed, zlasti

tistemu, ki spodriva pristne in v glavnem docela ustrezne domače izraze. Njen upor je bil bistveno zvezan z njeno bitko za kar največjo samostojnost, neodvisnost in ponosnost." Nato nadaljuje in končuje: "(. . .) Resnica je, da za obrambo svojega jezika storimo bore malo, pravzaprav nič. Še manj pa za njegovo širjenje."

To je jasn dokaz in potrdilo kritičnega položaja slovenščine, priznanje popolnega propadanja današnje slovenske inteligence v Sloveniji.

Kdo naj torej brani slovenščino?

Kdo naj deluje na ohranitvi in širjenju slovenskega jezika, če ne mi sami, vsi in vsakdo, ki se zaveda svojega dolga slovenski domovini kot taki in ne današnji Sloveniji, kakršno je opisal pisec knjige.

Mi sami — in s tem mislim vse Slovence v svobodi kjer koli v širnem svetu, kjer se danes nahajajo — smo se dolžni truditi, da ohranimo slovenščino Prešerna, Cankarja, Jurčiča, Levstika in drugih naših velikanov.

Naj končam s tole mislijo: Nihče, tudi noben odlok vlade, nobena ustanova nam ne bo ohranila naše zavesti in z njo naše slovenščine, če mi sami kot starši ne vzgojimo nove generacije v zavesti, da je slovenskega porekla. V zavesti, da je slovenščina jezik, katerega se nam ni treba sramovati. V zavesti, da smemo biti ponosni, da smo Slovenci; da bo slovenski narod obstajal in živel še stoletja in stoletja ne glede na to, kar se danes dogaja v Sloveniji.

Božično
veselje

26. novembra 1979

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-8118 in 861-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-9874

● Komaj smo zaključili enoletno Matico mrtvih, ki je bila objavljena v prejšnji številki MISLI, že imamo zanjo nova imena.

V slovenski cerkvi je ležal v krsti pred oltarjem, jer je pred devetimi leti stal kot ženin, JURKO MARCIW. Na dan 29. oktobra smo imeli pogrebno mašo, nato pa pogreb na keilorsko pokopališče. Pokojni Jurko je bil po rodu Ukrajinec in je dokončal starost 72 let. Njegova prva žena mu je pred leti umrla, nato se je poročil z Angelo Blatnik. Živela sta v St. Albansu. Zahrbna bolezen je končala srečna upokojska leta. Bog ga je rešil trpljenja v hospicu za umirajoče v Kew 25. oktobra letos, naj mu nakloni tudi večni mir pri sebi. Vdovi Angeli in ostalim najbližjim naše sožalje.

Po telefonu so nas obvestili iz Wodonge, da je v četrtek 8. novembra izdihnil svojo dušo KRISTJAN TINTA. Na soboto 10. novembra popoldne smo imeli pogrebno mašo v cerkvi Srca Jezusovega, kjer se običajno srečavamo pri slovenski maši, nato pa pogreb. Zbrali so se domala vsi tamkajšnji Slovenci, da so svojega rojaka spremili na zadnji poti. S svojo mirnostjo, kakor tudi poštenostjo in zavednostjo je bil pokojnik med vsemi zelo priljubljen. Kristjan je bil rojen 7. decembra 1907 v Kanalu ob Soči. Leta 1937 se je v Desklah poročil z Marijo Podbršček. Maja 1951 sta z otrokoma odšla v Italijo ter preko begunskega taborišča Bagnoli pri Neaplju leta 1952 emigrirala v Avstralijo, kamor jih je pripeljala ladja "Skaubryn". Iz Bonegille Tintovi niso odšli daleč: le do Wodonge, kjer so ostali in si uredili prijeten domek, Kristjan pa je do upokojitve držal službo v bližnji vojašnici. Tudi sin Štefan in hčerka Silva, zdaj že oba poročena, sta ostala v Wodongi.

Kristjan je bil vsa leta dobrega zdravja, od zadnje operacije pa si kar ni več odpomogel. Nedavno je moral ponovno v bolnišnico, iz katere se ni več živ vrnil. Iskreno sožalje vsem Tintovim ob boleči izgubi!

Oba pokojna priporočam v spomin pred Gospodom.

● Kakor prejšnji mesec, morem tudi zdaj omeniti v naši cerkvi le en krst in eno poroko. — Krščevali smo Roberta ki sta ga prinesla iz Thomastowna h krstnemu kamnu slovenske cerkve Darko Butinar in Francka r. Oblak. Datum: nedelja 25. novembra. Družini prvorojenca naše čestitke! — Poroka pa je bila 17. novembra: pred oltar sv. Cirila in Metoda sta stopila Henrik Sergej Gomizely (iz naše znane in na društvenem polju zelo delovne družine) in Vesna Lily Čuček. Oba sta rrojena v Melbourne (ženin krščen v Airport West, nevesta v South Caulfieldu) in vendar sta izbrala za poroko slovensko cerkev. Mlademu paru želimo obilo blagoslova na skupno življenjsko pot!

● Končno so udeleženci letošnjega Walkathona zbrali ves po sponzorjih obljubljeni denar. Na veselo presenečenje je bilo nabranega še več kot so povedali hitri računi na dan prireditve. Dokončna vsota, ki jo je Walkathon prinesel Fondu za bodoči Dom počitka je \$4,774.10. Iz srca se naj še enkrat zahvalim vsem, ki so k njej pripomogli: udeležencem kakor sponzorjem. Bog vam vsem povrni!

● Slovensko Društvo Melbourne je na soboto in nedeljo, 24. in 25. novembra, dostojno proslavilo 25-letnico obstoja. Zlasti v nedeljo popoldne je elthamski hrib zaživel kot že dolgo ne ter na slavnostno akademijo privabil množico rojakov. Pa tudi k odkritju in blagoslovitvi pristne slovenske kapelice v stilu nam vsem znanega "kužnega znamenja", ki jo je S.D.M. postavilo ob srebrnem jubileju v spomin pokojnih članov in estalih viktorijskih umrlih rojakov. Za odkritje tega spomenika pokojnim so naprosili rojaka senatorja Miša Lajovica, blagoslovitev pa sem izvršil jaz. Zanj sem bil naprošen že po tisku sporeda, ki ima omenjeno le "odkritje spomenika". Upam, da bo "Vestnik" pomanjkljivosti popravil in me rešil čudnega občutka, da se nekateri emembe verskega malo preveč boje.

Ko sem prišel v Melbourne in postal član S.D.M., je bilo naše društvo — danes srebrni jubilar — komaj dobro leto in pol staro dete. Precej članov sem od takrat do danes po krščansko pokopal, mnoge tudi pripravil na odhod v večnost. Nikomur ni bilo ob smrti žal, da je poleg narodnosti hranil tudi zaklad vere. Zato to dediščino cenimo vselej tudi mi živi! Tudi nam bo enkrat ta domača kapelica na slovenskem gričku v Elthamu v spomin — bodimo jo vredni!

● Naj ob srebrnem slavu S.D.M. in blagoslovitvi kapelice omenim, da je hotel nekdo s kaj neokusnim pismom na razne naslove pokvariti slovesnost, pa mu ni uspelo. Seveda se ni podpisal z imenom (skril se je pod besedi "Osvoboditelji domovine"), saj bi mu bilo pretvarjanje dejstev in žaljenje nas vseh, ki smo se dobronamerno zbrali k slovesnosti, samo v sramoto. Pismo razodeva mentaliteto, ki po mojem mnenju potrebuje psihiatra. Nekatere res tako zelo boli vse, kar še svobodno diha in želi ohraniti to svojo neodvisnost.

● Na slovenski oddaji Etničnega radia (3-EA) bo letos božični misli posvečen celotni spored ponedeljkovega jutra, 24. decembra. Oddaja se prične kot običajno ob sedmih in traja celo uro. Poslušajte jo, saj so naše božične pesmi tako lepe.

NAŠ BOŽIČNI SPORED

je letos sledeči:

MELBOURNE — versko središče v Kew: Prilika za božično spoved je **na nedelji 16. in 23. decembra** pred osmo in deseto mašo. Enako bo spovednik na razpolago **ves ponedeljek (24. decembra, božična vigilijska),** samo pokličite ga v Baragovem domu. Večerno spovedovanje od devetih do deset minut pred polnočjo. Točno opolnoči bomo v procesiji nesli kip Jezusčka k jasicam v votlini, nato bo blagoslov jasic in pričetek polnočnice. Prilika za spoved zopet po polnočni maši.

Ob lepem vremenu bo polnočnica seveda na prostem pri lurski votlini, v dežju pa v cerkvi. Naj pri tem zopet poudarim iskreno prošnjo možem in mladini, naj se med polnočnico ne zbirajo za cerkvijo med glasnim govorjenjem in smehom (še celo petje in pitje bi lahko omenili!), ki tako zelo moti zbrane vernike. K polnočnici so dobrodošli le tisti, ki imajo resen namen udeležbe pri bogoslužju.

Torek, 25. decembra, BOŽIČ: Maše v našem verskem središču ob osmih, ob desetih (v lepem vremenu na prostem pri votlini!) in ob petih popoldne. Pred vsako mašo prilika za zakrament sprave.

Sreda, 26. decembra, Štefanovo: Maše po nedeljskem urniku — ob osmih in desetih — s priliko za sveto spoved.

Nedelja SVETE DRUŽINE, 30. decembra: Nedeljski urnik maš.

Torek, 1. januarja; NOVO LETO: Maše ob osmih, ob desetih (v lepem vremenu na prostem!) in ob petih popoldne. Pred mašami spovedovanje.

ST. ALBANS in okolica (Sunshine, North Sunshine,

Deer Park, East Keilor, Avondale Heights . . .) ima priliko za slovensko božično spoved v novi cerkvi Srca Jezusovega **na petek pred božičem (21. dec.)** od sedmih do osmih zvečer.

NORTH ALTONA in okolica (Footscray, Yarraville, Altona, Newport . . .) Slovenska spoved v cerkvi sv. Leona Velikega **na soboto 22. decembra** od petih do šestih zvečer.

SPRINGVALE in okolica (Mulgrave, Noble Park, Clayton, Dandenong, Oakleigh . . .) Spovedovali bomo v cerkvi sv. Jožefa **na soboto 22. decembra** od šestih do sedmih zvečer.

GEELONG in okolica ima priliko za slovensko spoved v **petek 21. decembra** od pol sedmih zvečer dalje. Cerkev sv. Družine, Bell Park.

WODONGA in okolica: Slovensko spoved morete opraviti v cerkvi Srca Jezusovega **na četrtek pred božičem (20. decembra)** od sedmih do osmih zvečer.

MORWELL in okolica ima redno slovensko mašo **na nedeljo pred božičem (23. decembra)** ob sedmih zvečer, pred mašo pa priliko za božično spoved. Cerkev Srca Jezusovega.

BERRI, S.A. bo obiskal slovenski duhovnik v tednu pred božičem. V **sredo 19. decembra** bomo imeli večerno mašo ob sedmih, pred mašo spovedovanje. Lepo prosim, pridite pravočasno!

HOBART, Tasmanija: Tasmanske rojake bo obiskal slovenski duhovnik pred letošnjim božičem **na nedeljo 16. decembra.** Slovenska maša v cerkvi sv. Terezije, Moonah, ob šestih zvečer. Pred mašo prilika za spoved v domačem jeziku!

Naj Vam, dragi rojaki, prazniki ne pomenijo samo začetek počitnic, obdarovanje in bogatejše obloženo mizo! Duhovna obnova, za katero imate več prilik kot mnogi rojaki po svetu, je glavni namen božičnih dni. Sodelujte z božično milostjo, da Vam prinese obilo dušnega miru v teh dneh in v vsem novem letu!

POČITNICE NA MORJU! POČITNICE NA MORJU! POČITNICE NA MORJU! POČITNICE NA MORJU!

Kot smo že objavili in oznanili v cerkvi, smo tudi letos rezervirali za ves januar GREYFRIARS v Mt. Elizi. Idilični kraj je po vseh teh letih naše uporabe že tako slovenski počitniški pristan, da se nam ga zdi škoda opustiti in — izgubiti. Žal se mnoge družine ne zavedajo, kaj pomeni ta teden počitnic zanje in njih otroke, sicer bi bilo več prijav in pravočasno. Težko je sprejeti odgovornost z visokim predplačilom in potem še do zadnjega skrbeti, če bo dovolj prijavljenih, da se pokrijejo stroški . . .

Vsekakor: že mnogim poznana idilična hiša nad obalo v Mt. Elizi je zopet naša ves januar, tedne pa smo

letos razdelili takole:

Od nedelje 6. januarja do sobote 12. januarja je počitniški teden družin.

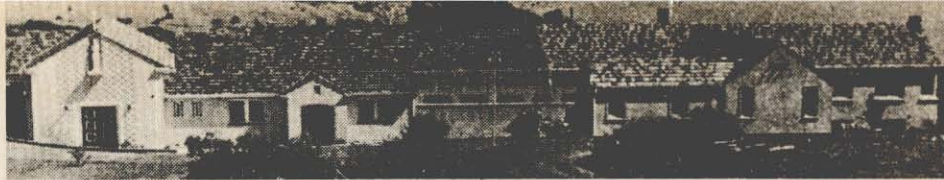
Od nedelje 13. januarja do sobote 19. januarja so na vrsti za počitnice fantje od trinajstega leta navzgor.

Od nedelje 20. januarja do sobote 26. januarja imajo počitnice skupno dekleta in deklice. Skupini smo združili iz praktičnih ozirov in ker je očitno premalo prijavljenk za dva tedna.

Od nedelje 27. januarja do sobote 2. februarja pa je teden počitnic za fante pod trinajst let starosti.

Mislím, da kakih posebnih sprememb ne bo, v kolikor

MT. ELIZA
(Greyfriars).

pa bi nastopile, jih bomo pravočasno objavili.

Ker je naš namen, da ima priliko za svoj teden od diha na morju čim več mladine, smo tudi za letošnje počitnice ohranili minimalno plačilo: \$30.— na osebo, za drugega in vsakega ostalega otroka iste družine pa po \$25.—. (Od tega moramo dati \$17.50 na osebo za najem niše, ostalo gre za hrano.) Upamo, da bomo kljub podražitvi živeža le nekako pokrili stroške. Če bi kdo staršev želel dati kaj več, bo hvaležno sprejeto. Obenem pa naj tu povemo družinam, ki bi zgornje vsote ne zmogle, naj se nam ne boje tega povedati. Naš edini namen je za čim manjše stroške in brez iskanja dobička nuditi nekaj dni počitnic. Doslej se

nam je še vsako leto posrečilo in — upajmo — se nam bo tudi letos.

Iskreno prosimo sodelovanja vseh zainteresiranih družin — je pa najprej v tem, da ne odlašajo s prijavi. Koliko dela in skrbi nam boste prihranili, če ne boste čakali do zadnjega.

Za konec se obračamo tudi na naše gospodinje, ki bi bile pripravljene za pomoč v kuhinji. Nekaj se jih je že prijavilo (med temi je celotna gospodinjska skupina za teden deklet), nekaj jih še potrebujemo, da bodo počitnice v redu stekle. Pomagajte nam, da bo naša počitniška skupnost tudi letos uspela!

NEKAJ NOVEGA! NEKAJ NOVEGA! NEKAJ NOVEGA! NEKAJ NOVEGA! NEKAJ NOVEGA!

Danes so moderna gesla in razni dovtipni napisi s slikami celo na majicah. Morda je pod vplivom znanega filma "Roots" in poudarjanja etnične pripadnosti, ki je zadnji čas po deželah priseljenstva tudi postalo moda, med našimi ameriški rojaki vzkliła ideja "slovenskih majic". Zanimivo bi bilo zvedeti, kdo je — najbrž slučajno — ugotovil, da je v besedi SLOVENIAN vključena tudi beseda LOVE — LJUBEZEN. Tako smo zasledili v Zarji, glasilo ameriške Slovenske ženske zveze, oglase za majice z napisom IT'S IN EVERY S-LOVE-NIAN. Napis sam je v modrem, besedica LOVE v SLOVENIAN pa v belem in obdana z rdečim srcem. Prijetno za oči in kaj pomenljivo! Ena naših družin je iz obiska v Kanadi prinesla tudi veliko značko z enakim napisom — prodajali in nosili so jo tam na Slovenskem dnevu. Kot sem videl iz oglasov v Zarji, imajo enake napise tudi kot "bumper stickers" za avtomobile — poleg več drugih (n.pr. SLOVENIANS ARE NICE PEOPLE) . . .

Prvi so v Avstraliji sprejeli idejo "slovenskih majic" rojaki pri brisbanski "Planinki" in lani natisnili ter prodajali transfer. Vsakdo je napis s srcem lahko sam z likalnikom prenesel iz papirja na majico. Ker so računali le na lokalno prodajo, so dodali originalnemu napisu še: IN QLD. — v Queenslandu.

Brisbanske transferje smo letos v Melbournu dajali kot dar vsem, ki so pri septembrskem Walkathonu za bodoči Dom počitka nabrali več kot petdeset dolarjev. Pri tem pa smo opazili zlasti med mladino za napis tako zanimanje, da smo sklenili ugoditi želji. Saj ima ideja "slovenskih majic" vsekakor svoj narodnostni in vzgojni pomen: če se bo nosilec majice vsaj malo zavedal, kaj napis pomeni, se bo skušal tudi potruditi, da napisu ne bo delal sramote in ga postavil na laž . . .

Bele majice (dobrega imena Exacto), razne velikosti

(od štev. 4 do štev. 18) z napisom IT'S IN EVERY S-LOVE-NIAN so na razpolago. Otroške do številke 14 stanejo \$3.60, za mladostnike in odrasle (vključno štev. 14 navzgor) pa \$4.00. Če naročate preko MISLI po pošti, poštnina posebej. Prav cena je zgovoren dokaz, da ne gre za dobiček, saj so enake majice brez napisa po trgovinah celo dražje.

Le naj Avstralija po teh majicah zve, da je med etničnimi skupinami tudi — slovenska. Pa tudi to, da smo prijazni ljudje in želimo vsem dobro.

OB STOLETNICI smrti Lovrenca Koširja, reformatorja pošte in picirja poštne znamke, so mu slovenski poštariji 14. oktobra odkrili spomenik. Stoji v Koširjevi rojstni vasi Spodnje Luše nad Praprotnim v Selški dolini, izdelala pa sta ga arhitekt Anika Logar in kipar Tone Logonder.

TAKOLE se glasi kritika novega slovenskega filma "Krč", ki smo jo brali izpod peresa Jožeta Grošlja v ljubljanski "Družini": "... Razen lepih barv in nekaj posrečenih glasbenih motivov v filmu Krč ni kaj prida videti. Dolgočasni pogovori, dolgočasni prizori, nedomiselnost kamere in montaže, pomanjkanje humorja in satire, rahlo zafrkavanje drobne podeželske birokracije in štorasto neroden poskus klopote Cerkvi so glavna vsebina tega mračnega filma, ki je, kaže, hotel slovenske gledalce zaprepastiti v krč, pa se je namesto tega sam skrčil v ubog in neuspeh poskus sodobnega filma." Članek piše, da je ton celotnega filma skrajno pesimističen, vzdrušje moreče, ves čas niti enega vedrega obraza in vsi ljudje v filmu znajo sovražiti. Vsi "junaki" filma pa govorijo neko pocestno slovenščino, ki prav tako moti gledalca.

STOLETNICO prihoda v Ljubljano so obhajali letos sinovi sv. Vincencija Pavelskega, oo. lazaristi. Veliko ljudi se je zgrnilo v štirih dneh slavlja v njihovo cerkev Srca Jezusovega na Taboru, kjer je glavno slovesno bogoslužje vodil ljubljanski nadškof dr. Pogačnik.

Lazaristi so se zlasti posvetili ljudskim misijonom in kakor je razvidno iz njihovih zapiskov, so imeli od prihoda pa do leta 1941 po farah ljubljanske škofije nič manj kot 791 misijonov, v mariborski pa prav toliko. Med slovenskim ljudstvom so dvignili tudi zanimanje za misijone po svetu, zlasti z misijonskim tiskom. Žal jim je vojna vzela misijonsko tiskarno v Grobljah pri Domžalah, pa tudi ljubljanska glavna redovna hiša na Taboru jim je bila leta 1947 odvzeta in nacionalizirana.

Lazaristi svoje delo niso omejili le na Slovenijo, ampak so začeli uspešno delovati tudi po nekatoslovenskih delih Jugoslavije. Iz njih srede je izšel naš svetniški kandidat Gnidovec, misijonski škof v Skopju v Mace-

doniji. Po vojni pa so razširili svoje delo med slovenske izseljence in delujejo v Argentini ter Kanadi.

CERKVICE po slovenskih hribih in dolinah, pa kapelice in znamenja ob poteh so neke vrste pokazatelji vernosti našega naroda. Ko jih je sovražnik križa med vojno in po vojni uničeval, je vedel zakaj. Pa so jih verniki v teku let že precej obnovili. Tako na Zaplani nad Vrhniko, kjer je bila kapelica na poti proti vasi že skoraj opuščena in je pred leti iz nje izginil tudi lesen Marijin kip. Zdaj je kapelica dobila novega, pa tudi sama je zunaj in znotraj popravljena in prebeljena ter obdana z ograjo. Blagoslovil jo je škof Lenič in zopet bo priča naše vere, ki je nekaterim tako napoti.

VELIK NAČRT za prihodnjih pet let so sprejeli mariborski zgodovinarji. Pripravili naj bi obširno **Zgodovino Maribora**, v kateri naj bi obdelali preteklost štajerske prestolnice z različnih vidikov. Monografski pregled celotne zgodovine Maribora naj bi izšel na 600 straneh, vzporedno pa v zaokroženih delih posamezne "zgodovine" Maribora z raznih področij. No, bomo videli, kaj se bo rodilo iz teh velikosežnih načrtov!

LETOS 16. septembra je minilo 130 let, ker je v Ljubljano pripeljal prvi vlak z dvema lokomotivama. Obe so tudi krstili: ena se je imenovala "Ljubljana", druga pa "Triglav". Njih hitrost je bila res komaj nekaj nad 40 kilometrov na uro, kar pa je bila za takrat že kar huda naglaja.

NA VESELI GORI nad Šentrupertom na Dolenjskem so se letos v septembru sestali dolenjski čebelarji. Svoj sestanek so posvetili "naprednjaku" — kot so rekli — na polju umnega gospodarstva in čebelarstva, lanšpreškemu graščaku Petru Pavlu Glavarju. Znali so tudi povedati, da zgodovina prizna Glavarju mesto borca za uveljavljanje slovenskega jezika, ki je zgradil šolo, pa prizna mu, da je postavil temelje slovenskemu čebelarstvu. Samo to so — kot običajno pri takih zadevah in osebah — zamolčali, da je bil Glavar predvsem — slovenski duhovnik ...

Udeleženci srečanja so sklenili popraviti kapelo na Lanšprežu, kjer je Glavar pokopan, in v njej urediti — čebelarški muzej. Delo naj bi bilo končano vsaj do leta 1984, ko bo 200-letnica Glavarjeve smrti.

PRI VASI VOLARJE je ribiški čuvaj Frank Gorjan potegnil iz Soče deset kilogramov težko postrv, dolga pa je bila 110 centimetrov. Torej velikanka, kakršne tolminski ribiči v vseh povojnih letih še niso ulovili. Sicer pravijo, da živijo v tolmunih Soče in jezera pri Mostu na Soči še večje postrvi. A že njih velikost in starost dokazujeta, da so tudi modre in jih ni lahko ujeti.

BEREMO, da je tudi v slovenski prestolnici Ljubljani vedno več huliganstva, ki povzroča poštenim in mirnim meščanom strah in skrb za bodoči razvoj te moderne bolezn mladine. V oktobru sta "nastopili"

kar dve taki mladinski skupini naenkrat: ena je operirala v Stožicah, Jaršah in Ježici, druga pa v Trnovem, ob Gradaščici proti Viču, na Gradišču in v okolici Poljanske gimnazije. Iz avtomobila in motorja so z metanjem kamenja razbijali stekla na hišah in parkiranih avtomobilih. Kamenje je bilo težko tudi do štiri kilograme, uporabljali pa so tudi fračo za manjše kamne.

PRI "DRUŽINI" je izšla knjiga Jožeta Gregoriča: **"Podoba duhovnika v slovenskem slovstvu"**, ki je — kot piše poročilo — razveseljivo zanimiva. Ima 240 strani, odkriva pa bogato galerijo duhovniških obrazov, značajev in tipov. Je dokument nekega časa, ki se nadaljuje. Avtor knjige se je zagrebel v obdobje stotridesetih let našega leposlovja, v dela sedemnajstih slovenskih literarnih ustvarjalcev, kot bi hotel rešiti lik, poslanstvo, delež, zasluge slovenskega duhovnika in pokazati s tem njegov osmislijujoč pohod v prihodnost. Saj je znano in niso le posamezni primeri, ampak prav "taktične poteze" v dolgoročno načrtovani "strategiji", ki hoče v domovini iz zavesti sodobnega človeka izbrišati sleherno živo sled duhovnikovega poslanstva veri in narodu. Gre za pravo zaroto molka proti slovenskemu duhovniku. Kolikor je le mogoče, je treba nanj pozabiti, ga osmešiti, mu dati nalepko nazadnjaka, če ne celo kaj hujšega z ozirom na našo polpreteklo dobo. Narodu naj bi ostala v spominu na duhovnika le njegova srh vzbujajoča postava človeške in narodne iztirjenosti...

Resnica je vse drugačna — Čedermac med slovenskimi duhovniki ni bil le eden. Pa tudi v bodočnosti jih bo narod še potreboval, če bo hotel živeti...

SADOVI prenovitvenih del po potresu so zdaj v breginjskem in kobariškem kotu že zelo vidni, nam pove poročilo. Prav v teh dneh se je župnijska cerkev v Kobaridu rešila mogočnih opažev in se prikazala res prikupna z novo fasado. Z vztrajno zavzetnostjo je kobariški dekan Rupnik reševal tudi cerkev sv. Andreja na Svinem, nad katero je obupalo celo spomeniško varstvo. Cerkev je ena najlepših v okolici in ima čudovite freske iz leta 1520 (Paolo Tanner). Dalje so obnovljene štiri kapelice, v Smastu pod Libušnjem pa je zgrajena nova. — V Breginju stojita župna cerkev in župnišče, obe povezani in prenovljeni stavbi, nasproti čemdesetih montažnih hišic za ljudi, ki so izgubili

OPALI

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro

BRUŠENIH OPALOV in DRAGIH KAMNOV, izdelujemo pa tudi **ZLATNINO in SREBRNINO** po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne in poročne prstane...

OBIŠČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 Wattletree Road,

EAST MALVERN (Melbourne), 3146

Telefon: 509 1611

svoje domove. Vse druge cerkve, ki jih upravlja breginjska župnija, pa še čakajo ugodnejših časov...

V **STARI** kroniki Celja je zapisano: "... Leta Gospodovega 1679 je začela kuga, ki je že leta 1647 v celjski fari štiristo ljudi usmrtila, vnovič po Celjskem moriti. Splašeni Celjani so se v tej sili, 11. novembra, vsi bcsi, v procesiji podali na sedanji grič sv. Jožefa; so tamkaj na vrh griča križ postavili in pozneje kapelico v čast sv. Jožefu, ter ga prosili, naj bi jim on, skoz svojo mogočno priprošnjo pri Bogu, milost ino zdravje izprosil; ter so obljubo storili, da hočejo na onem kraju sv. Jožefu v čast cerkev posvetiti ino postaviti..." Celjani so držali obljubo in naslednje leto začeli z zidavo cerkvice. Devet okoliških krajev je imelo vsak svoj dan v letu, ko so poromali k sv. Jožefu. Procesije so prenehale ob protiverskem pritisku s strani novih oblasti šele po zadnji vojni. — Celjski verniki so se zbrali pri podružnici na prvo novembrsko nedeljo, da so se z zahvalo slovesnostjo spomnili tristoletnice obljube.

BOŽIČ je v domovini tudi letos navaden delavnik — kljub željam in prošnjam večine prebivalstva.

MOHORJEVE KNJIGE 1980 so na poti do nas!

CELOVŠKE (štiri knjige: **Koledar**, Mauserjevi povesti **Sin mrtvega** in **Rotija**, ter drugi del lanske **Zadnji vitez pl. Heldenstamm**) bodo stale dvanajst dolarjev.

GORIŠKE (štiri knjige: **Koledar**, **Prelistovanje poldavnine** Vinka Beličiča, **Nevidna meja** izpod peresa Franca Jeza ter **Primorski slovenski biografski leksikon VI.**) boste dobili za trinajst dolarjev.

Na razpolago bodo v verskih središčih. V ceni poštnina ni vračunana!

Ko smo si ogledali pokoncilsko strujo "tradicionalistov", ki so jim koncilski odloki odmik od nauka katoliške Cerkve, se končno ustavimo še pri tistih, ki so koncil sicer sprejeli s obema rokama, pa njegove odloke razumejo precej drugače kot Cerkev. Tudi ti so kaj

NEVARNI SKRAJNEŽI,

ki ogrožajo pokoncilsko Cerkev. Ta skrajna skupina vidi v koncilu in pokoncilskem vrenju brezmejno svobodo, ki izvira iz novih smernic in novih pogledov, za katero ni treba kar nič več nekih gotovih pametnih meja. Padla je pokorščina do Cerkvene avtoritete celo v važnih stvareh, saj se vse tako zlahka skrije za "svobodo vesti". Z neposlušnostjo rušijo Cerkev vsi, ki hočejo po svoje urejati liturgijo ter tako mašo kot delitev zakramentov prikazati kot izraz zgolj osebnih doživetij. Mnogi pri tem izrabljajo tudi ekumenizem s prakso medverskega obhajila, pa laksno popuščajo tudi mnogim drugim zlorabam. Že ko so prišla iz Rima prva pokoncilska navodila o novi obliki mašne daritve, so nekateri hoteli iz nje napraviti navadno predstavo, ki je izgubila ves veliki pomen in smisel.

Za verske resnice je za mnoge začelo veljati, da sprejmeš kar hočeš, vse pa lahko po svoje razložiš. Greh za mnoge ne obstoja več, torej tudi kazni zanj ni treba, večne pa po božjem usmiljenju sploh ni . . . Iz verskega življenja naj bi dalje izginilo vse, kar nalaga breme, pa četudi bi le spominjalo na Cerkvene norme. Prav vse izpred koncila je zastarelo, zato naj enostavno preneha, naj že bo na polju apostolata ali bogoslužja. Rožni venec na primer: le kdo naj bi bil še tako starokopiten, da bi ga nosil v žepu ali celo molil? . . . Nekateri so hoteli še Marijo enostavno postaviti v kot, pa se izgovarjali celo na papeža in očete cerkvenega zbora. Niso hoteli razumeti, da s postavitvijo Kristusa v središče še ni njegova Mati izgubila svoje odrešilne in posredovalne vloge.

Kaj naj bi Cerkev po vsem tem še ostalo? Ob pozabi na njeno nadnaravno poslanstvo je za mnoge res postala zgolj humanitarna ustanova, organizacija v pomoč potrebnim in prav nič več . . .

V glavnem vidimo na tej strani skrajnežev, da ob presvobodnem tolmačenju prehaja poslanstvo katoliške Cerkve in življenje po veri na socialno področje in pa na politično aktivnost. Govorimo o pokoncilskih gibanjih katoličanov, ki ju imenuje-

"Glejte, da vas

(Mt

mo "Teologija osvoboditve" in pa "Kristjani za socializem". Že beseda "presvobodnem" zgoraj pove dovolj: obe gibanji se poslužujeta načinov delovanja, ki niso v skladu s krščanskim naukom in željo Cerkve. Zadeva gre že tako daleč, da mešajo ti skrajneži vsebino božjega razodetja in zapoved ljubezni z ideologijami, ki že po svoji naravi (materializem-bogotajstvo) niso združljive z evangelijem. Oznanjajo združitev dveh svetov, ki sta praktično nezdružljiva. To prizna po svoje tudi ateistična stran, obenem pa katoličane temeljito izrablja v upanju na svojo končno svetovno zmagost.

Že pokojni papež Pavel VI. je v mnogih govorih spet in spet omenjal tudi ta odklon od poti, ki jo je začrtal vatikanski koncil. Svaril nas je, ker tu nastopa sovražnik pod masko sožitja in je nevarnejši. Ni skrival zaskrbljenosti nad nevarnim razvojem, obenem pa je vselej pokazal, da Cerkev nima namena popuščati. Kakor tudi ni popustil kljub mnogim protestom, ko je svet pričakoval, da bo Cerkev enostavno sprejela pilulo proti spočetju, odpravila celibat svojega duhovništva, ali pa med vrste duhovnikov začela — kot delajo protestanti — sprejemati ženske . . .

Razumljivo je vse probleme, s katerimi se je soočal Pavel VI., podedoval tudi sedanji papež Janez Pavel II. Tudi njegova beseda je jasna:

"Dandanes se javljajo nove, napačne razlage svetega pisma, pretežno teoretične špekulacije in manj pristna razglabljanja o božji besedi in njenem izročilu. Odtod zmešnjave, ki škodujejo ka-

edo ne premoti!"

4, 4)

toliški veri. Nekaterim ni preveč, da vernike učijo teh zmot pod pretvezo posredovanja krščanskega nauka.

Spet drugi prikazujejo Kristusa kot politično osebnost, ki se je borila proti rimskemu cesarstvu in krivicam v njem, celo kot človeka, ki je zapleten v razredni boj. Ti prikazi Kristusa kot politične osebnosti, kot revolucionarja iz Nazareta, se ne ujemajo s Cerkvenim naukom. Ker Kristusovo osebnost motrijo skozi izjave njegovih obdolževalcev, vidijo v Odrešenikovi smrti politični konflikt, nič pa ne opazijo njegove prostovoljne žrtve za človeštvo v zavesti lastnega vzvišene poslanstva."

Tako papež Janez Pavel II. Kaj ni povedal dovolj vsakemu izmed nas, če ga le hočemo poslušati in slediti njegovemu očetovskemu vodstvu?

Zelo nevarno je že omenjeno gibanje "Kristjani za socializem", ki se je pričelo leta 1972 v Čile ter se od tam razširilo po drugih deželah Latinske Amerike, v Španijo, Italijo, na Portugalsko in še v druge evropske dežele. Problemi, katerim se gibanje posebej posveča, so različni in jim Cerkev že dolgo sledi ter jih skuša z vso pozornostjo reševati.

Pripadniki gibanja trdijo, da je socializem zelo blizu evangelija in da je zgodovinska naloga kristjana našega časa, da z vero v Kristusa dodaja vrednotam socializma še tisto duhovno dimenzijo, katere odsotnost je doslej številne ljudi odvrčala od njega. Politično-revolucionarni vidik gibanja je v boju za socialistično ureditev družbe preko izkušenj dialektičnega materializma, religiozna raz-

sežnost pa v globoki veri v Kristusa in odrešilno delo njegovega evangelija. Toda samo kako to združiti?

Ti kristjani zmotno gledajo krivice in zatiranja le v kapitalističnem svetu, ki ga je treba uničiti z revolucijo, četudi bo ta vzpostavila marksistični socializem. Sklicujejo se, da jim vera nalaga dolžnost sodelovanja z marksisti v tej revolucionarni borbi. Zato je po njihovem treba spremeniti celotno Cerkev, ~~vero~~ in vso teologijo na podlagi revolucionarne prakse — s sprejetjem stvarnosti, ki jo je doslej izkazal marksizem. Mora je končno spremeniti tradicionalno krščansko stališče s tem, da se uveljavi prvenstvo časnega nad duhovnim in prizna, da je treba versko resnico ocenjevati le v luči človeške resnice. Hudo zmotna je zlasti ta poslednja teza, saj z njo "Kristjani za socializem" zanikajo nadnaravnost krščanske vere. Zato so čilski škofje to gibanje pravilno ocenili z izjavo, da "nas hočejo po tej poti pripeljati do neke 'nove Cerkve'." Ta bi ne imela več nadnaravne razsežnosti, zakramentov, pa tudi ne hierarhične službe. Menim, da so imeli prav, ko so dalje zatrdili, da se praktično zadržanje teh "Kristjanov za socializem" vedno bolj nevarno približuje značajni ločine. Gibanje ne kaže obnove Kristusove Cerkve, ampak že dobiva videz neke nove ustanove s popolnoma drugim izvorom, z drugimi cilji in tudi drugimi sredstvi . . .

Janez Pavel II. je poudaril, da Cerkev po svojem poslanstvu presoja človeka v celoti kot božje bitje. V skladu s tem obstaja izven političnih sistemov, ima pa pravico in dolžnost učiti in izobraževati posameznike in skupine, ustvarjati javno mnenje in posredovati orientacijo narodnim in državnim voditeljem. "Spoštujte človeka, ki je božja podoba! Učite to resnico! Tako bo Bog preusmerjal in počlovečeval politične in gospodarske sisteme, ker bo v vsem zavzetnost človeka, ki se zaveda svoje odgovornosti," je dejal papež.

Tem papeževim besedam res nimamo kaj dodati. Kvečjemu še enkrat in z vso resnostjo Kristusove besede, ki smo jih uporabili vse mesece tudi v naslovu teh nadaljevanj: "GLEJTE, DA VAS KDO NE PREMOTI? (Mt 24,4) Hvaležni bodimo, da smo v viharjih sveta tako varno na Petrovi ladjici, ki se ne bo potopila. Jezusovo obljubo ima, da bo On z nami vse dni do konca časov.

Konec

SEDANJA SLOVENSKA KULTURA

Pod gornjim naslovom sem v rubriki "Bralci pišejo" goriškega KATOLIŠKEGA GLASA dne 4. oktobra zasledil vrstice, ki so pravzaprav namenjene nam. Vsaj mi smo bili vzrok zanje in so kaj informativne, zato jih tu ponatiskujemo. — Ur.

Spoštovani g. urednik! V številki vašega lista z dne 20. septembra ste iz avstralskih "Misli" objavili novico, kako so Slovenci v Avstraliji sprejeli slovenska filma "Pomlad prihaja" in "Udovstvo Karoline Žasler". Pišete, da so bralci "Misli" izrazili nad filmoma svoje razočaranje.

Temu se ne čudim. Ko smo bili na kulturni turneji v ZDA, smo mogli ugotoviti, kako so tamkajšnji rojaki zaljubljeni v Slovenijo, toda v Slovenijo izpred druge svetovne vojne. Zanje je Slovenija še vedno tista Divjega lovca, evharističnih kongresov, telovskih procesij, velikonočnih pirhov, prazniškega pritrkavanja zvonov, narodnih noš. To je Slovenija, ki so vanjo zaljubljeni. In takšno bi hoteli imeti.

Godi se pa, da prihajajo mednje kulturniki iz sedanje Slovenije, ki jim prinašajo čisto drugačno kulturno "robo". Od Slovenije, ki živi v njihovih dušah, ni ne duha ne sluha. Zato se z negodovanjem odvrčajo od takšne kulture. Pri tem mislim na tiste Slovence v izseljenstvu, ki so po vojni odšli iz domovine kot politični begunci ali pa že pred vojno za delom v tujini. In takih je velika večina tako v ZDA, v Kanadi, v Avstraliji, da ne govorim o Argentini. Za vse take slovenske ljudi je nova kultura iz matične domovine nesprejemljiva. Pri tem pa ne pomislijo, da je ta kultura izraz kulture sedanjih slovenskih ljudi doma. Jože Javoršek je v knjigi "Nevarna razmerja" zapisal: "Osvobodilna fronta si je v svoj program zapisala, da je treba spremeniti značaj slovenskega ljudstva." To v Sloveniji

tudi dosledno izvajajo: porabniška miselnost in marksizem sta slovenskega povprečnega človeka do globine spremenila, tako da tistih Slovencev, ki jih vidijo v duhu izseljenski rojaki, praktično ni več. Filmi in druga uradna kultura, ki danes nastopajo v svetu, so ravno odraz teh novih konsumistično-marksističnih Slovencev.

Vendar ti Slovenci niso še vsi Slovenci v matični domovini. Poleg njih so še verni Slovenci. Toda ti so drugo in tretje razredni državljani, katerih uradno ni, posebnost ne v kulturi. Ti Slovenci smejo delati, pomagati pri graditvi socializma, smejo tudi moliti in romati, kulturno ustvarjanje jim je pa onemogočeno. Radio, televizija, dramatika, leposlovstvo in podobno je absolutna last marksistov. Zato pa za zunanji svet teh Slovencev ni.

To so dejstva, ki je prav, da jih upoštevajo Slovenci izven matične domovine, ko prihajajo mednje kulturniki iz Slovenije. Je pa prav, da jih spoznajo, da si tako lahko ustvarijo podobo, kako marksizem in komunizem spreminjata značaj slovenskega ljudstva in s tem vsebino slovenske kulture. Na srečo tiči pod tem vrhom ledene gore slovenske kulture še drugi del, ki je skrit pod morsko gladino. Kako je ta del globok in kako je trden, bo pokazala prihodnost.

To sem želel napisati rojakom po svetu, da bodo znali pravilneje soditi o sedanjih slovenski kulturi.

S spoštovanjem,

Kritični opazovalec

Povejte vašim otrokom, da

NAS JE NA MILIJONE OTROK:

- ki ne bomo imeli božiča
- ki nimamo doma
- ki nimamo očeta in matere
- ki bomo na sveto noč lačni kruha
- ki bomo na sveto noč stradali zlasti ljubezni

Morda bodo potem znali bolj ceniti vašo ljubezen

F. GRIVŠKI:

VOZNIKI

POVEST

(5)

Podjetje je redno vsako soboto plačevalo delavce in voznike. Polir je zmeril kamenje, napisal listek in pri Ludviku je gospod inženir odšteval denar. Po hišah je zadišalo po golažu, ženske so oblegale trgovine, prikazale so se nove obleke. V nedeljo popoldne so plesali in peli, med tednom pa garali in kleli.

Delo je rastlo. Gregor se je odločil, da kupi še en par konj. Povpraševal je po hlapcu, pa ga ni staknil med domačini. Na njivah se je bohotal plevel. Košnja je zastajala, le ženske so se mučile s kmečkim delom, pa še tem se je večkrat stožilo.

V poletnem jutru sta se napravljali mati in Tilka na polje. Pod nebom so gostoleli škrjanci. Oleandri pred hišo so se lesketali v jutranji rosi. Dekle si je zavezalo na glavo tanko rožasto ruto in s pesmijo odhitelo v kolnico po grablje. Poigrala se je s piščanci, ki so čivkali okrog koklje. Obstala je pred hišo ter čakala matere, ki je zaklepala važna vrata.

Po klancu je prihajal mlad fant z leseno skrinjo na rami. Postal je ob voglu in zavil na dvorišče. Kokoši so se preplašeno razkropile po kolnici. Došli je odložil leseni kovčeg, si obrisal potno čelo, pogledal na hišno številko in vljudno pozdravil.

«Dober dan! Ne vem, če sem prav prišel. Gregorjevo hišo iščem!»

«Prišli ste prav. Kaj pa bi radi?» je nezaupljivo povprašala mati.

«Službo iščem. V vasi so mi povedali, da potrebujete hlapca.» Obe ženski sta začudeno pogledali. Pred njima je stal krepak fant. Nosil je snažno obleko, še celo kravato je imel. Ta naj bi bil za hlapca?

«Gospodarja ni doma,» je dejala mati. «Pridite zvečer, ko se vrne!» Obrnila se je, dela na ramo grablje in pomignila hčeri. «Prav! Bom pa počakal do večera. Le nekaj prosim: ali smem svoj kovčeg spraviti pri vas; nerad pohajam ž njim po vasi!»

Božja luč v hlevcu

Božanski cesar Avgust — tako so ga nazivali — se prav gotovo ni zavedal, da se je s svojim dekretom o popisovanju vseh rimskih državljanov vključil v božje načrte. In vendar se je: prerok Mihej je že sedemsto let prej povedal, da se bo božji Sin rodil v Betlehemu. In v Betlehem bi tiste dni Jožef in Marija gotovo ne šla, ko ne bi bilo cesarjevega dekreta.

Bog pa je dal z Jezusovim rojstvom človeštvu še drug nauk: storil je, da se je njegov Sin rodil daleč od doma, v hlevu, ponoči. Izbral je torej zanj tako ubožne razmere, kakršnih nima zlepa kak otrok.

In to je tisto: ne da bi se rojstvo v takšnih razmerah Bogu nekako »ponesrečilo«, temveč takšnega je izrecno hotel. In če ga je hotel, je moral imeti pri tem neki poseben namen. Kakšnega? Brez dvoma tega, da bi ljudem pokazal, da je zanj popolnoma brez veljave zunanji okvir: važna je vsebina. Hotel je pokazati smer vrednotenja stvari: šlo naj bi od zunaj navznoter.

Saj so se v ubožnem okviru jaslic dejansko dogajale čudovite stvari: ta mlada mati je brez greha in polna božjega življenja; ta njen skromni mož je poštenjak, svetnik; ta otrok v jaslih je pravi Bog; angeli poskrbijo za zvočno kuliso; oni tudi osmislijo ves dogodek: to rojstvo prinaša Bogu slavo, ljudem pa božji mir.

Oznanilo svetonočnega dogodka je jasno: vrednost tega, kar se vidi, je le pogojna, minljiva; vrednost nevidnega, a zato nič manj resničnega sveta božjih skrivnosti, je neuničljiva, absolutna. Vrednost človekovega življenja se torej meri predvsem po

prisotnosti drugih, božjih vrednot.

Kako daleč smo v vsakdanjem življenju od takega vrednotenja! Kako precenjujemo vse zunanje: telesno lepoto, denar, visoko mesto v družbi, naslov, slavo, oblast. Seveda ima vse to svoj smisel, a drugotnega: prvo je svet duše, notranja čistost in poboženje.

In kakor da bi za božič namenoma dajali poudarek vsemu zunanjemu (okrasu domov, darovom, svoji zunanosti, obloženim mizam, polnim kozarcem) in čisto pozabili, da je Kristus prinesel notranje, nevidne darove in da je sam svoj rojstni dan praznoval vse bolj skromno, kot ga danes mi.

Tudi naš letošnji božič bo srečen in blagosloven v meri, v kateri se nam bo posrečilo preusmeriti se iz zunanosti v notranjost.

br

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU:

\$100.— N. N.; \$75.30 (100 kanadskih dol.) Ars Slovenia; \$20.— Štefanija Žičkar (namesto božičnih voščil prijateljem in znancem), Miša Lajovic; \$16.— Dr. Joseph von Moger, Ivan Mesar, Miha Hovar; \$12.— Jože Ambrož, Anna Ahačič; \$8.— Jože Kapušin; \$7.60 Milan Prešeren; \$6.— Stanley Mukavec, Ivan Zelko, Josip Rakušček, Zora Kirn, Ivanka Student, Alojz Poklar, Cvetko Falež, Jože Žužek; \$5.— Franc Jereb; \$4.— Jože Jakob, Vida Kaiser, Anna Paulin; \$3.50 Ivanka Kropich; \$3.29 Msgr. Ignacij Kunstelj; \$3.— Lado Sluga, Ana Lešnjak, Marija Tinta,

Mati bi mu najrajši rekla, naj gre. Kdo ve, kakšni so ti vandrovc. Prehitela jo je Tilka: «Dajte mi ključ, mama, spravim mu ga v vežo!» Hotela je prijeti za ročaj, pa ni pustil.

«Dovolite, gospodična, da ponesem sam!» Dvignil je kovčeg in ga zanesel v hišo. Mati je pogledala za njima skozi vrata.

«Hvala lepa!» je dejal in smehtaje pogledal Tilko. Dekle je zardelo. Kako fine manire ima ta človek! «Gospodična» ji je dejal in «lepa hvala» je pristavil. Tudi materi je bil fant všeč, vendar tega ni pokazala. «Kdo ve, kaj se vse skriva pod gladko lupino!»

«Pojdiva, Tilka!» je priganjala. «Sonce pripeka, čas je, da raztrosimo rednje!»

«Smem z vami? Rad bi pomagal, ker nisem vajen pohajkovati!» Gospodinja je bila v zadregi. Odslovila bi ga, da ni kar sam prijel za grablje in stopal za njima.

Na senožeti je dišala pokošena trava. Sonce je pilo kristalno roso, da so bili rednji kakor suhi. Ko si pa dregnil v kup, se je spodaj prikazala mokra trava, ki je odletela na desno in levo. Fant je slekel suknjič in ga obesil na murvo. Odvezal si je kravato in odpel široko belo srajco. Zavihal je rokave, vzel v roko grablje in zamahnil z ožganimi rokami.

«Glejte, mama, kako hiti!» je občudovala Tilka.

«Se bo že unesel! Taki gosposki ljudje začno z vso silo, pa jim kmalu zmanjka sape!»

«Gosposki se mi pa res zdi!» je reklo dekle.

«Kaj veš, kdo je?»

«Saj ga še vprašali niste!»

«Sam bi bil moral povedati!»

Komaj sta ženski prišli na konec, je došlec že načel drugi redenj. Tilka je postajala in večkrat pogledala za njim, da jo je morala mati pokarati. Na osredku so se srečali.

«Kje ste prav za prav doma?» je začela s poizvedovanjem gospodinja ter se naslonila na grabljišče. Obrisal si je pot s čela in se zasmel, da so se mu zasvetili beli zobje. Pa se je hipoma zresnil in previdno pripovedoval o svojem življenju. Izmikal se je vprašanju o družini. Da je doma v bližnji vasi, je povedal, da je preživel mladost pri stricu župniku v gorah, da je študiral v mestu dve leti, dokler ni stric umrl. O materi ni govoril. Teta ga je vzela k sebi, svojih je imela šest, on pa je služil pri njej za pastirja in hlapca, dokler ni teta umrla. Potem je taval okrog in iskal dela. Vajen je kmečkemu delu in nič drugega si ne želi, kakor dobrega gospodarja, kateremu bo zvesto služil. «Svojih pa nimate nobenega?» je zastavila mati. «Nobenega» je žalostno končal, «sam sem na svetu kakor štor v gmajni! Samo Bog je moje upanje in dobri ljudje.»

Mater je ganila beseda Boga, Tilko pa dobri ljude. Veron mora biti, je mislila prva, dobro srce ima, je sklepala druga. Postregli sta mu z malico in kar dobro jima je bilo,

ko je obračal seno, kakor bi veter pihal. Po kosilu je odnašal na velikih vilah in zlagal seno v ograbke. Prav nič vsiljiv ni bil, kar je posebno ugajalo materi. Pod večer je zložil ograbke v lonce tako mojstrsko, da sta se obe čudili.

Še preden se je vrnil Gregor, je došli napojil živino, sedel na klop pod latnik in zaigral na orglice. V klancu so se zaslislali klici, pomešani z ropotanjem vozov. Gospodar se je vračal domov. Ko so se voli ustavili na dvorišču, je stopil pred voz junaški fant.

«Dober večer!» je pozdravil.

«Bog ga daj!» je začudeno zategnil Gregor. «Kaj pa ti?»

«Za hlapca bi bil rad!» je odgovoril.

«Kar pokaži, kaj znaš!»

Urno je stopil pred konje, odvezal komate, razpregel in konja pognal v hlev.

«Pri steni ju priveži!» je zadovoljno velel Gregor.

Fant se je vrnil iz hleva, prijel za oje in porinil voz pod kolnico.

«Bo!» je ugotovil Gregor. «Še ženske bom vprašal!» Mati je povedala, kako in kaj ter pristavila, da fant ni napačen. Tilka pa je govorila bolj z očmi kakor z besedami.

Gregor je sklenil, da ga vzame. «Na preizkušnji boš par tednov, potem bova udarila v roke!»

«Mislim, da se že nocoj lahko domeniva,» je dejal novi hlapec. «Če ne bom za vas, me pa spodite!» Začasno so mu postlali v hlevu. Zjutraj je že vozil z Gregorjem.

Cesta je rasla. Voz za vozom je dovažal kamenje, za kamenjem gramoz, na vrh pa pesek. Težki valjarji so se kot želve premikali gor in dol ter drobili kamenje pod seboj. Ljudje so služili, a tudi zapravljali. Največ zaslužka so pa imeli vozniki. Res, da je bilo treba «mazati» polirja in gladiti Ludvika, a vse to je bila malenkost. Pri Gregorju se je denar še najbolje izkazal. Dva para konj, priden gospodar in pripraven hlapec, doma pa še varčna žena. Hišo so predelali. Iz kuhinje se je umaknilo staro ognjišče. Zanj se je še najbolj potegoval Gregor. Na tem ognjišču, obrobjenem z gladkim kraškim kamnom, so rastle rodovi. V zimskih večerih je sedela okrog zglavnika družina. Burja je je tulila v kaminu in porivala dim pod sajasto napo, kjer so na policah v urejeni vrsti ležali lonci. Ob ognju pa je bilo prijetno gorko. Zidarji so podrli ognjišče in napo. Zazidali so kamin in v kotu postavili velik štedilnik. Sprva se Gregor kar ni mogel navaditi na novo kuhinjo. «Nič ni vse skupaj,» je rentočil, «zdaj so mi še ogenj zaprli!» Ženskam je bilo pa kar všeč: svetla in snažna kuhinja, kamor so brez skrbi obesile prebarvan sklednik in bleščeče bakrene pokrivače s korci. Iz velike veže so izruvali gladke kraške skrili in tla zalili s cementom. Tudi zgornje suhote so predelali in celo prostorni kašči niso prizanesli.

Pred hišo so vzdali nov lesen hodnik z lepo izrezljano ograjo, na katero je Tilka nanesla rdeče gorečke, nageljne in dišečo elvižo. Ob zidu je hlapec zasadil vrtnice, rdeče

Ivanka Žabkar; \$2.— Emma Baccetti, Jože Balažic, Ana Šutej, Angela Dodič, Franc Plut, Lina Grassmayr, Ludwig Grassmayr; \$1.— Jože Stopajnik, Franc Zadel, Bogomir Jesenko, Ivana Berginc, Adrijana Stepančič, John Stajnik, Marjan Veber, Karla Tvrđy, Marija Oražem, Marija Borac, Teresa Kaiser, Vera Korošec, Franc Rojko; \$0.50 Marija Izanc.

NAŠIM POSINOVLJENIM MISIJONARJEM.

TOGO, AFRIKA:

\$100.— N. N. (Sydney); \$50.— Agata Zupanič; \$40.— Julija Mrčun, Stefaniya Žičkar; \$20.— Jože Krušec; \$5.— Antonija Sabadin.

SKLAD ZA VIETNAMSKE BEGUNCE:

\$40.— Družina A. Butinar (za lačne); \$20.— Družina Marjan Kaiser (namesto božičnih voščil prijateljem in znancem); \$10.— Ivanka Student (za lačne); Jože Penca, Marjan Kovač; \$5.— Ivana Berginc, družina Kobal, družina Černe; \$2.— Jože Kapušin, Jože Žužek.

ZA POMOČ CERKVI V NOVI GORICI:

\$50.— Marta Falež; \$20.— Alojz Golja; \$10.— Stanley Mukavec; \$5.— družina Černe.

Dobrotnikom Bog povrni!

Naročnikom MISLI sporočamo, da smo zaradi cen v tiskarni in visoke poštne prisiljeni dvigniti z novim letom naročnino na pet dolarjev (za izven Avstralije pa na osem dolarjev).

Zaradi tiskarniških počitnic bo januarska številka MISLI kasno med Vami.

— Upravnik

MATICA NAŠIH POKOJNIH, ki jo vsako leto objavimo v novembrski številki in obsega vse znane rojake, umrle v Avstraliji v teku zadnjega leta, obsega pri vsaki pokojni osebi tele podatke: priimek (tudi dekliški pri ženah) in ime, datum in kraj rojstva ter datum in kraj smrti. Okraji Sydneya imajo (S), Melbournea (M), Adelaide (A), Brisbane (B), da je kasnejši pregled lažji. Vsako pomanjkanje teh osnovnih podatkov je označeno z vprašajem (?), ki naj spomni sorodnike ali znance, da jih uredništvo z imenom pokojnika ni prejelo, jih pa želi vstaviti za arhiv. Tako ta seznam po možnosti izpopolnjujemo.

Vsem rojakom, ki nam morejo kakorkoli pomagati pri čim točnejši **MATICI NAŠIH POKOJNIH**, iskren Bog plačaj. Na tem mestu pa naj se zahvalim gospe vdovi Žekš, ki nam je poslala te dni v Matici z vprašajem označene rojstne podatke pokojnega moža Štefana: rojen 19. 12. 25 — Dolina, Prekmurje.

Urednik

in rumene, ki so prepletale visoke stebre, na katerih se je vzpenjal senčnat latnik.

Stara kmečka hiša se je prelevila v nov dom, le kolnica je ostala ista.

«Gosposki postajaš, Gregor!» se je ponorčeval Peter.

«Kaj bi ne, gosposkega hlapca ima pri hiši!» je pičil Janez, ki mu ni bilo prav, da je dobil tekmeča.

«Kaj bi se ujedal,» je ponosno odrezal Gregor. «Niko je fant, da mu ga ni para. Za dva vzdigne, spretno poganja, vsakega dela se loti in nikoli ne nerga! Le poglejta, kako hitro je razložil!»

Mimo je Niko pripeljal prazni voz. Visoko zravnal je zamahnil z bičem in poganjal konja.

«Pa bi zaklel, Niko,» se je smejal Janez. «Če ne kolneš, nisi furman.»

«Le kar sam preklinjaj, Janez! Moja konjička vlečeta tudi brez pridušanja! Hihot!» Konja sta vzpela vratove in potegnili v močnem zaletu.

«Kaj nisem dejal,» je ponosno poudaril Gregor. «Fant od fare!»

«Iz katere fare?» se je razkoračil Janez.

«Naj bo iz katere hoče! V našo ga bom pripisal!» je odbil Gregor.

«Kaj ga boš vzel za zeta!» se je namuzal Peter. Janez je škodoželjno poškilil.

«Zakaj pa ne!» je odločno odvrnil Gregor. «Prav nič napačen ne bi bil!»

(Dalje prih.)

JUTRI

Jutri bo sam sveti večer,
sam sveti večer, najlepša noč,
ognji bodo goreli okrog revnih koč
in angeli peli: Vsem mir, vsem mir!

Jutri bo sanja spet smela domov,
tiho bo v kotu posedala,
prejo do vseh src razpredala,
oživel to noč zapuščeni bo krov.

Iz jaslic sam Bog bo gledal na nas,
žive in mrtve krog sebe štel,
dokler ne bo zvon polnoč zadonel.
Tedaj bom primaknil k Otroku obraz . . .

M. Jakopič

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
Telefon kot zgoraj.

VSE ADVENTNE NEDELJE so službe božje kot sicer ob nedeljah — ob osmih zjutraj (tiha) in ob 9:30. Sobotna vigilna maša je ob sedmih zvečer. Na tretjo adventno (16. decembra) bomo pri glavni službi božji ob 9:30 imeli tudi spokorno opravilo. Pomaga naj nam pripraviti naša srca do pravega kesanja, da bomo tako v adventnem času s pridom prejeli zakrament sprave in dostojno pričakali Odraženikovega prihoda. Vse adventne sobote in tudi na soboto po božiču bomo imeli po večerni maši predavanje s slikami, ki opisuje dogodke v zvezi s Kristusovim rojstvom. Njegov namen je, da bomo globlje razumeli skrivnost uveličenja. Ker je v angleščini, bo imela pri tem korist tudi naša mladina.

BOŽIČNE SLUŽBE BOŽJE na sam praznik, 25. decembra, bodo: slovesna polnočnica (začetek opolnoči) na cerkvenem dvorišču; maša ob osmih zjutraj z ljudskim petjem božičnih pesmi; ob 9:30 dopoldan bo slovesna maša z zborovim petjem, ob enajstih dopoldan pa pozna služba božja s petjem otroškega zborčka. Popoldne ob petih bo božična maša v Wollongongu. — Na dan sv. Štefana (sreda 26. decembra) bo služba božja ob 9:30 dopoldan, naslednje tri dni pa ob sedmih zvečer.

PRAZNIK SVETE DRUŽINE (nedelja po božiču, 30. decembra). Po glavni službi božji ob 9:30 bomo imeli pete litanije Matere božje, zahvalno pesem za konec leta in blagoslov z Najsvetejšim.

NOVOLETNE MASE (torek 1. januarja) bodo pri Sv. Rafaelu ob osmih zjutraj, glavna ob 9:30 s petjem mešanega zbora in pa večerna ob sedmih, ko bo prepeval otroški zbor. — Nedelja po Novem letu, praznik razglasenja, ima običajni nedeljski red.

ZAKRAMENT SPRAVE prejmete lahko na vse adventne nedelje četrte ure pred osmo sveto mašo in v celi uri pred glavno mašo ob 9:30. Na sveti večer bo spovedovanje od 19:30 do petnajst minut pred polnočjo. Na božični dan bo spovedovanje samo pred osmo mašo. Po drugih krajih naših slovenskih maš bo spovedovanje pol ure pred pričetkom. Pridite pravočasno, ker moramo z mašo začeti ob napovedanem času!

WOLLONGONG ima slovensko mašo na božični dan ob petih popoldne v Vila Maria kapeli. Redna služba božja vsako drugo nedeljo v mesecu, torej 13. januarja in 10. februarja. V februarju bo spet začetek slovenske šole dve uri pred mašo v dvorani pri Sv. Frančišku.

CANBERRA ima slovensko mašo na tretjo adventno nedeljo (16. dec.) ob šestih zvečer v Garranu, nato zopet na tretjo januarsko (20. jan.).

NEWCASTLE ima božično mašo v nedeljo 30. decembra ob šestih zvečer v Hamiltonu. Po maši je običajno srečanje s čajanko v dvorani.

BRISBANE ima službo božjo na praznik razglasenja, na nedeljo 6. januarja. Ob šestih zvečer v cerkvi Matere božje, South Brisbane.

DEVET PRVIH PETKOV v čast Srcu Jezusovemu bomo začeli s prvim petkom v januarju. Na te dneve

VABLJENI STE

na naše tradicionalno

ŠTEFANOVANJE,

ki bo v sredo, 26. decembra,
 Auburn Town Hall,
 od šestih do polnoči.

Igral bo ansambel KRISTAL.

Čakajo vas lepe nagrade — objavljene bodo
 v "Rafaelu"!

so jo tudi v spored koncerta 14. oktobra, ki se ga je udeležil urednik MISLI in Vodopivčev kompozicijo z užitkom poslušal.

Kako je prišlo do izvedbe? Član mandolinskega or-

Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

ČE SMO kot uvodnik v to številko objavili celotni papežev govor ob slovenskem romanju v Rim in ga označili kot prvi slovenski govor iz papeških ust v vseh stoletjih krščanstva, s tem še ni rečeno, da papeži dosladi

Z VSEM

DRAGI STRIČEK!

Ker noben iz Adelaide ne piše v Kotiček, pa prejmi vsaj zdaj te vrstice in tudi sliko Ti pošiljava. To je naš JUNIOR CHOIR v slovenski cerkvi.

Imena otrok na sliki so: Tomaž, Majda, Sonja Pahor, Sonja Dodič, Paul, Frank, Slava, Lojzka, Rosemary, Elizabet, Robert, David, Frankie Jenko, Jožko, Lilica, Sonja, Walter, David.

Tomaž je naš harmonikar za spremljavo, gospod organist Šterbenc pa naš uči. Z nami ima veliko potrpljenja.

Nekateri na sliki manjkajo: Nives in Silvana Kresevič.

Striček, objavi sliko v "Mislih", da bodo ljudje po Avstraliji zvedeli za nas. Kdor pa nas hoče slišati, naj pa pride na obisk k nam v Adelaide!

Tebe in vse pozdravljamo, posebno še vse slovenske otroke!

Elizabeta Sužnik in Silvana Poklar

ROMANJE V BETLEHEM

POROMAJ, BRATEC MOJ,
Z MANO V BETLEHEM NOCOJ!
NOCJO SO ANGELI MALI
CEKINASTE ZVEZDE
NA NEBU PRIŽGALI,
STEZICE IN CESTE
Z BELIM SREBROM POSEJALI.
BETLEHEMSKI HLEVČEK
V SONČNE ISKRE SO ZAVILI,
BOŽJE DETE IN MARIJO-MATER,
TAJNO PESEM PREPEVAJE,
NEŽNO OBKROŽILI.

P. KRIZOSTOM

Dragi Elizabeta in Silvana! — Zelo sem bil vesel vajinega pisma in seveda tudi slike. Zato sem oboje, kakor vidita, takoj objavil. Le naj avstralski Slovenci — pa tudi Slovenci po svetu — vedo, kako pridne otroke imamo v Adelaidi. Škoda, da nista pri vseh imenih pevcev napisali tudi priimke — no, pa glavno je slika, na kateri je toliko veselih obrazov. Le ostanite pridni, da vas bodo veseli starši, pa tudi Bogec!

Tudi jaz vaju in vse ostale lepo pozdravljam ter želim vsem lepe božične dni. Pa še se kaj oglasite iz molččce Adelaide! — Striček.

SLOVENIJA

(Šolska naloga po ogledu turističnega filma)

Film je pokazal, da Slovenci imamo radi zabavo: radi plešemo in pojemo, pa tudi jemo in pijemo. Radi se smejemo.

Triglav je najvišja gora v Sloveniji. Vsako leto se ljudje zbirajo in plezajo na vrh. Po deželi je veliko jezer, kjer ljudje plavajo. Pozimi pa se smučajo, saj imajo veliko hribov. Slovenija ima dosti trgovin za smučarsko opremo, tudi za smučarje, ki pridejo od drugod. Vedno je tam veliko turistov.

Bila sem vesela, ko sem videla film. — Tania Kokelj, 13 let, Bulleen, Vic.

Konec leta je prinesel tudi dolžnost, da nagradim najboljši letošnji spis v našem Kotičku o znaku MEDNARODNEGA LETA OTROKA. Tako sem obljubil ob pričetku in nekaj pisem tekmovanja tudi objavil v teku leta.

Za najboljšega je bil izbran spis, ki ste ga brali v Kotičku letošnje marčne številke. Napisal ga je John Batic, St. Ives, N.S.W. Naše čestitke, za nagrado pa mu bom poslal lepo knjigo. — Striček.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

TORONTO, Ontario, Kanada. — Pred dobrim letom smo dali kovati in smo začeli s prodajo prvih slovenskih kovancev. Ker slovensko javnost, še posebno pa kupce, zanima, kako ta akcija poteka, javljamo:

Prodaja kovancev je bila uspešna, čemur je seveda do gotove mere koristil pretirani dvig cen žlahtnim kovinam. Kot je znano, sta tako srebro kot zlato za več kot 100% dražja, kot je to bilo pred dvanajstimi meseci. Samo zlato, ki ga vsebuje ena serija zlatnikov, je danes precej dražje, kot je bila prvotna cena tem kovancem. Kupci so bili še posebej zadovoljni z umetniško kvaliteto kovancev, ne glede na to, da se jim je investicija izplačala, četudi verjetno to ni bil namen pri večini rojakov.

Kot je bila objavljeno, je šel del dobička v slovenske narodne namene in lahko potrdimo, da smo do danes razdelili 2.800 dolarjev predvsem za slovenski demokratični tisk. Vsi, ki so kovance nabavili, lahko dobijo na zahtevo podrobnejšo razdelitev tega fonda, ki bo do vključno oktobra 1980 razdelil 5.000 dolarjev.

Prodaja kovancev se nadaljuje in je nova cena na osnovi 400 U.S. dol. za unčo zlata sledeča: serija šestih zlatnikov 395 dolarjev (ameriških) in serija šestih srebrnikov 107 dolarjev (prav tako ameriške valute). — Za ARS SLOVENIA (dne 29. okt. 1979) **Dr. Peter Urbanc.**

Kot lahko vidite v tej številki med darovi za Bernardov tiskovni sklad, je ARS SLOVENIA poslala tudi našim MISLIM dar sto kanadskih dolarjev (v naši valuti \$75.30), v aprilu pa smo že prejeli prvi dar 50 kanadskih dolarjev (v naši valuti je bilo \$38.47). Naj se ob tej priliki spoštovani ustanovi javno zahvalim za razumevanje in tako darežljivo pomoč. Dokler bodo med nami take ustanove in nesebični duh medsebojne pomoči, svobodne Slovenije v svetu še ne bo konec. — **Urednik.**

CARINA, QLD. — Končno sem prišel do sape po šestmesečnem "potepanju". Nisem mogel verjeti vrsticam p. Valerijana, ki so me poleg ostale obilne pošte čakale in mi povedale o smrti g. JOSIPA FONA. Menda ni prepozno nanizati nekaj spominov temu spoštovanju vrednemu možu, ki ga je smrt iztrgala iz naše srede.

Pokojnik je bil rojen v Selu pri Volčah, blizu Sv. Lucije — zdaj menda Most na Soči. Spominjam se iz njegovega osebnega pripovedovanja, da se je moral sam in trdo prerivati skozi svet, v najboljših letih zapustiti domovino: najprej je šel v Francijo, nato pa v Egipt, kjer je v letih pred drugo svetovno vojno vodil lastno

obr. V Aleksandriji se je leta 1933 tudi poročil in tam sta se mu rodili hčerki Sonja in Nataša. Po koncu vojne se je Fonova družina vrnila v Trst, pa že v avgustu 1950 emigrirala v Avstralijo. V septembru istega leta jih že najdemo v Brisbane in so vsekakor eni prvih Slovencev naše tukajšnje skupnosti.

**Pokojni
Josip FON**

Le kdo med nami ni poznal pokojnika? Rad se je družil, bil med rojaki na slovenskih družabnih večerih, rad pomagal od prvih dni ustanavljanja družbenosti in bil tudi član odborov. Slovenski organizaciji je ostal zvest do konca: dokler ga bolezen ni priklenila na posteljo, je bil stalen gost na takojimenovanem "gričku" — zemljišču "Planinke", kot je sam izjavil: zaradi domače družbe in obilnega časa, ki mu je bilo kot upokojencu na razpolago.

Kljub dolgim letom na tujem je ostal zaveden Slovenec in v tem duhu sta z gospo vzgojila tudi hčerki, dasi sta bili rojeni v tujini. Dokaz za to je tudi njegovo zanimanje za slovensko branje: četudi je sam posedoval dobršno zalogo domačega čtiva, je rad prišel k meni in me poprosil za kako zanimivo izdajo. Seveda sem mu rade volje ustregel. Fonova družina živi v istem okraju z našo, zato je pri nas pogosto potrkal in bil vedno dobrodošel gost. Marsikatero urico sva preklepetala, saj je hotel biti v vsem doma in na tekočem. Še kak teden pred mojim odletom v Evropo je bil pri meni z željo, naj obiščem sestro in nečaka. Prav pri njegovem nečaku — župniku v Spodnji Idriji — me je v avgustu pretresla vest, da se "brisbanski stric" že od maja nahaja v bolnišnici, pa tudi, da ne morem izročiti zaželjenih pozdravov sestri, ki je že v juniju zatisnila oči. (Hči Sonja mi je zdaj povedala, da je v njihovem razkropljenem sorodstvu letos smrt v nekaj mesecih iztrgala kar tri člane!)

Ko sva si s pokojnim na zadnjem "Planinkinem"

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in brave MISLI
s pristrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irving Street, PHILLIP (CANBERRA), A.C.T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobot, nedelj in praznikov, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.45 a.m. do 11.45 ure p.m.

Nudimo različno vsakovrstno postrežbo in številne slovenske pijače. Kuhinja ima domačo hrano po zelo zmerni ceni in je odprta vse dneve tedna (razen ponedeljka) od šestih do devetih zvečer, po dogovoru tudi izven teh ur. Osebe je slovensko. Tudi Vam bo vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

Melbournski rojaki!

Zelite morda kupiti po zmerni ceni
KOKOŠI, ali zares SVEŽA JAJCA?

Oboje Vam nudi kokošja farma
Bruna in Alme SDRAULIG
(komaj miljo in pol od Slovenskega grčka
v Elthamu).

Research Warrandyte Road, RESEARCH
Telefon: 437-1868

E.Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev
se melbournskim Slovincem priporoča
za prodajo novih in starih pisalnih,
računskih in podobnih strojev vseh znamk.

Izvršujemo vse vrste popravil!
V zalogi imamo slovenske črke ČŠŽ,
ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

Telefon:
544 8466

9 Tennyson Ave.,
CLAYTON, Vic. 3169

Silvestrovanju segla v roke in si voščila srečno leto 1979, pač nisva slutila, da bela žena že steguje roke po njem. Res ne vemo ne ure ne dneva, zato je tako pomemben nauk pepelnice srede: Pomni človek, da si prah in da se v prah povrneš!

Dragi g. Fon, počivajte v miru in hvala Vam za vse usluge! Ostalim še na tem mestu iskreno sožalje, hčerki Scnji pa tudi hvala za podatke. — **Janez Primožič.**

ALBURY, N.S.W. — Ko sem čitala novembrske MISLI in v njih toliko o pokojnih, me je objela turoba nekdanjih davnih dni. Kakor svoj čas, ko smo doma praznovali "vahte" (kot smo na Primorskem rekli prazniku Vseh svetih) in pa naslednji vseh mrtvih dan. Že vreme je bilo vsako leto hladno, oblačno in otožno. Grobovi so bili vsi okrašeni, lučke so brlele. V cerkvi je stalno zvonilo, četudi ne zmeraj ubrano. Bila je pač navada, da je vsakdo od ljudstva malo potegnil za vrv in pozvonil za svoje pokojne. Lepo ubrano zvonjenje pa je seveda umetnost, ki jo večina vaščanov ni zmogla.

Na letošnje "vahte" tukaj v Avstraliji sem bila popoldne v našem vrtu. Bil je krasen pomladanski dan: prijetno sonce, mehki vetrič, vse v zelenju. Nove bilke, novo cvetje . . . Vse to je pregnalo turobo "vaht". Vemo sicer, da smrt vsakega izmed nas končno čaka, a za vernega človeka misel nanjo izgubi želo. Zato je tudi misel na drage pokojne tolažljiva: počivajo v Bogu, kakor upamo, da bomo tudi mi, ko pride naša ura . . .

Ker se bližajo božični prazniki, voščim uredništvu

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
459 7275

FRANC ARNUS
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

REŠITEV

NOVEMBRskega MOZAIKA:

1. pokopališče; 2. zvonjenje; 3. Cerkev; 4. grob;
5. Navje; 6. smrt; 7. pogrebci; 8. zaton; 9. vstajenje;
10. žitje; 11. spomenik.

V navpični vrsti od P navzdol do M je izražena naša
novembrska želja vsem dragim pokojnim: **POKOJ**
MRTVIM!

Rešitev so poslali: sestra Maksimilijana, Jože Grilj,
Branka Iskra, Frances Klun, Ivanka Študent, Lidija
Čušin, Milan Prešeren, Anka Brgoč, Vinko Jager, Maria
Ižanc, Marija Oražem, Karla Twrdy, Francka Anžin,
Ivanka Žabkar, Anica in Mirko Cuderman, Marta Zrim.
— Žreb je izbral za nagrado **Marijo Oražem**.

in tudi vsem Slovencem po širni Avstraliji: Vesel božič
in srečno novo leto 1980! — **Ivanka Študent**.

CAMPBELLTOWN, S.A. — Zopet Vam pošiljam
nekaj imen misijskih dobrotnikov, ki so dali svoj
dar za zbirko p. Miha v Zambiji. Saj jih boste objavili
v Mislih, kajne?

Na misijsko nedeljo smo imeli pri našem verskem
središču v Adelaidi Bar-B-Q v prid misijonom. P. Filip
je dodelil tudi \$50.— za p. Miha, za kar iskrena za-
hvala. Ostali darovalci so: \$30.— D. Gustinčič in njeni
učenci Slovenske šole (za lačne); \$20.— Neimenovani
iz N.S.W. (za lačne), Štefanija Žičkar (N.S.W.), Silvana
Poklar (darovala za lačne dar svojega rojstnega dne);
\$10.— A. Poklar, M. Zai, P. Pirc, A. Dodič; \$6.— H. in
T. Ivančič; \$5.— S. Šubic; \$2.— I. Pahor.

P. Miha Drevenšek mi je nedavno pisal in se vsem

DISKO za Sydney in okolico!

Kličite me za praznovanje zarok in porok, rojstnih obletnic ter
drugih veselih prilik! Igram po želji vse vrste glasbe in imam
lepo izbiro angleških, slovenskih, nemških ter drugih plošč za
mlade in stare.

Priporoča se **JOŽEF ROBAR**,
61 Garfield St., Wentworthville, NSW, 2145
Telefon: 636 7157

DOMAČA HRANA SREDI MELBOURNA!

"THE SAUSAGE MACHINE"

TAKE-AWAY SHOP

CENTRE PLAZA,
Cnr. Bourke and Swanston Sts.

Nudimo Vam klobase, pečenice, krvavice in razne
slične dobrote nepečene za nakup, ali pa pečene
na oglu (Charcoal Grill), postrežene s hrenom,
gorčico, raznimi solatami ali kislim zeljem.

Domače juhe: ječmenova, grahova, lečna.

Na razpolago orehova in makova potica, sirova
pogača, jabolčni zavijač in druge dobrote.

Priporočata se **Valerija in Miha ROPRET**

Priporočam se Slovencem
vzhodnega dela velikega Melbournea
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavnice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757
ali pa doma — 232-4314

Rojak **VOJKO VOUK**

dobrotnikom iz srca zahvaljuje, za praznike pa jim
pošilja iskrene čestitke in svoj misijski blagoslov.

Tudi jaz želim vsem prijateljem in misijskim dobrot-
nikom vesele božične praznike in srečno novo leto.
Kako lepo bi bilo, ko bi vsakdo izmed nas v teh praz-
ničnih dneh odstopil en sam obrok hrane v prid misi-
jonom! Koliko ljudi in zlasti otrok bi s tem lahko osre-
čili, svojemu sitemu želodcu pa najbrž tudi naredili
veliko uslugo . . . Lepe pozdrave! — **Alojz Poklar**.

“Pavliha” tako pravi...

• “Dan slovenske kulture v Zagrebu. — V dvorani Vatroslav Lisinski je bilo srečanje predstavnikov hrvaškega in slovenskega družbenopolitičnega in kulturnega življenja. Udeležba je bila odlična, manjkali so samo neposredni ustvarjalci kulture.”

• Mali oglas. — “Zobno protezo dam v najem vse dotlej, dokler se mesu ne bodo znižale cene. Ponudbe pošljite pod ‘Invalidski upokojenec.’”

• Direktor je vol, ki je pozabil, da je bil nekdanji tele.

• Lažejo mi, da govorijo resnico. Jaz pa jim lažem, da jim verjamem.

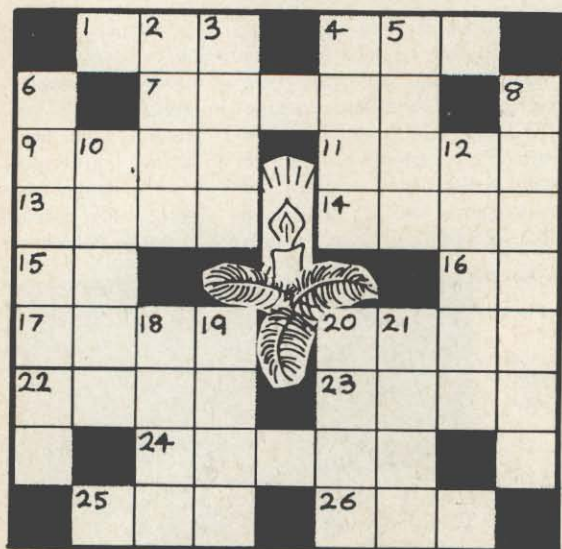
• Razglas: “Seminar o samoupravljanju. Vabljeni vsi direktorji!”

• Vse leto se načrtno dogovarjamo, kaj bomo storili z lanskim snegom.

• Nekateri naši ljudje so na poti v boljšo prihodnost že prišli do Nemčije.

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

. . . kje se nahaja ANTON ZALAR? Med obiskom domovine sem videl tudi gospo Franciško Zalar, ki sem ji pred leti pomagal pri vrnitvi sina Francija iz doma zaostalih pri Brisbanu. Pogovor je nanesele tudi na njenega sina Antona, ki se že kakih deset let ali več ne oglasi zaskrbljeni materi. Po materini izjavi naj bi poročil domačinko. Kdor ve le trohico za usodo imenovanega, naj javi na uredništvo ali na moj naslov: Janez Primožič, 39 Dickenson St., CARINA, Qld. 4152. Za uslugo že vnaprej hvala!

**9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE**

Tel. 63 1650

**Za razne prilike smo Vam na uslugo
v našem studiu, v cerkvi ali doma!**

**ZA POROKO: 75 različnih barvnih fotografij
s poročnim albumom vred — samo \$120.—
Slike za potni list — v dvajsetih minutah!**

Urarsko in zlatarsko podjetje:
ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER
31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.
(nasproti postaje)
Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur
in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na
vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

**HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM**

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.
Priporočata se
Edvard in Kristina ROBNIK

KRIŽANKA

(Ivanka Žabkar)

Vodoravno: 1. obžalovanje; 4. za življenje važna tekočina; 7. slovenska reka; 9. del gledališča; 11. rimski bog ljubezni; 13. vzhodnoazijska rastlina s fižolom podobnim užitnim plodom; 14. kratka oblika za seveda (naravno, gotovo); 15. kratka za televizijo; 16. kraj pri Ljubljani; 17. del telesa (4. sklon); 20. slovenska reka; 22. ideal, zgled; 23. samostanski predstojnik; 24. nobena ladja ni brez njega; 25. naselje; 26. predplačilo.

Navpično: 2. tujka za literarni spis, razpravo; 3. slovenska reka; 4. del z rni pri žitaricah; 5. za nošnjo uporabljen del človeškega telesa; 6. riba bistrih voda (množina); 8. suvati, bezati; 10. dodatek k že pripeljanemu; 12. zapreka; 18. poljska priprava z rezilom; 19. predložitev v grobih potezah; 20. nočni strah, zelo hude sanje; 21. vidna odpoved pokorščine.

Rešitev pošljite do 7. januarja na uredništvo!

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

Melbournskim Slovencem
se priporoča kamnoseško podjetje

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!

"Janez, ali si videl, kako se mi je tista svetlolaska
nasmehnila?"

"Seveda sem! — Ko sem te jaz prvič videl, sem
se tudi smejal."

■ Kaj pa NAROČNINA?

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom,
klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor
za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066

Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Naša brezplačna usluga: za obisk svojcev iz domovine Vam izpolnimo prošnjo

ter jo brez Vaših potov oddamo emigracijskemu uradu.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Za rezervacijo vozne karte pridemo po želji tudi na dom.

Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755

DR. J. KOCE, 114 Eglinton Street, Kew, Vic. 3101
(Najstarejši tudi po letih objavljanja oglasov v Mislih)

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. Imam v vseh večjih mestih Evrope in Amerike ne samo poslovne ampak tudi prijateljske zveze.

Tel. 861 7200. Če ni odgovora, telefonirajte na številko 63 4832 in vprašajte za Mrs. Evo ali Miss Dašo.

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,
se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

“FRANK'S AVTO ŠOLA”

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST. 2165

N.S.W.

TELEFON: 72-1583

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES Pty. Ltd.
182 Norton Street, Leichhardt, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA

J. M. THAME

E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja —
"Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds.)

Telefon: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

VARDAR PHOTO STUDIO

(Paul Nikolich)

Nudimo samo barvne fotografije zarok, porok in drugih prilik, družinskih skupin in portretov... Po želji snemamo tudi film poroke ali katerekoli druge prilike.

Studio:

579 HIGH STREET, NORTHCOTE, VIC., 3070

Telefon: 489 0238 (priv. 44 6733)

Za zahodni del mesta se poslužujemo našega studia v Footscrayu.